

don BOSKO

Vezilo za leto 2018

**NEGUJMO
UMETNOST POSLUŠANJA
IN SPREMLJANJA**

Sneto z družbenih omrežij

**STRUP
ZA DRUŽINO**

Beseda don Boskovega naslednika

**NISMO DOBAVITELJI
SOCIALNIH USLUG**

gimnazija
želimlje

Salezijanska mladina

Mladi so Božji ljubljenci

GOSPOD, DAJ MI TE VODE

VRHOVNI PREDSTOJNIK ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, ILUSTRACIJA PATXI VELASCO FANO

Geslo letošnjega vezila je uglašeno na prošnjo, s katero se Samarijanka obrne na Jezusa pri Jakobovem vodnjaku. Ob srečanju z njim začuti, da jo sliši, spoštuje in ceni. Njeno srce jo zato spodbudi, da prosi nekaj dragocenega: »Gospod, daj mi te vode.« To je voda življenja, ki jo ponuja Jezus.

Rdeča nit tega evangelijskega odlomka nas pripelje do bližajoče se škofovske sinode o mladih, ki bo zelo pomembna tudi za poslanstvo salezijanske družine po vsem svetu. Negovati moramo dragoceno umetnost poslušanja in spremljanja v pogojih, izzivih in služenju, ki jih le-to prinaša na poti osebnih krščanskih in poklicnih poti.

SREČANJE, KI ZAZNAMUJE

Tedaj je prišla neka žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji je rekel: »Daj mi piti!« Njegovi učenci so namreč odšli v mesto, da bi nakupili hrano. Samarijanka mu je torej rekla: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« (Jn 4,7-9)

Jezus pokaže konkretno človeško pomanjkanje. Za Samarijanko je le žejni tujec, ki ne more priti do vode. Po drugi strani pa je žena zaznamovana, milo rečeno, z »nerednim« življenjem. Še več, med Jezusom in Samarijanko se takoj pokažejo etnične in

verske razlike, ki izvirajo iz navad tedanjega časa. Iz tega zanimivega položaja se lahko danes mnogo naučimo: posveten in »odprt« prostor, vodnjak sredi dežele in srečanje, ki se spremeni v kraj srečanja z Bogom.

Jezus, pobudnik prvega srečanja, poslušanja in začetnega pogovora nam »nariše« načrt tega srečanja, začeni s poslušanjem drugega v njegovem položaju. Poslušanje, ki je za nas danes umetnost. Vaditi se moramo v umetnosti poslušanja, ki pomeni več kot slišati. Prva stvar v komunikaciji z drugim je sposobnost srca, ki se odpre in brez katerega ni pravega duhovnega srečanja.

Poslušanje predpostavlja srečanje, ki postane priložnost za negovanje človeških odnosov v vsej svobodi, spoštovanju in sočutju, prav tako pa so temelj v zorenju krščanskega življenja. ■

don BOSKO [†]

JANUAR 2018 ■ ŠT. 1 ■ SKUPNA ŠT. 609

SALEZIJSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo **Don Bosko**. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom **Salezijanska poročila**, od 1916 do 1944 pa z imenom **Salezijanski vestnik**. Leta 1969 je Salezijanski vestnik nadomestil **Zvon Marije Pomočnice**, nato pa je obnove-ljeni **Salezijanski vestnik** ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 131 državah, v 57 izdajah in v 29 jezikih.

SALEZIJSKI VESTNIK za don Boskove prijatelje in salezijansko družino SLOVENIJA ■ ISSN 2536-1651 TISKANA IZDAJA ■ ISSN 2536-3875 SPLETNA IZDAJA

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Tilen Mlakar, s. Lucija Nastran, Gašper Otrtn, Janez Potočnik, Janez Suhoveršnik

Fotografije arhiv Don Boska

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova Bos&Graf

Priprava za tisk Patricija Belak, Salve d.o.o.

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat

Založba Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 10.200 izvodov

Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE Don Boska in za druge namene lahko nakažete na račun **SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01** Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

DISTRIBUCIJA IN STIK

Janez Potočnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100 @ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📘 Don Bosko Slovenija

📧 @donbosko_slo

ZDRUŽENI KOT ENO SRCE

MARKO SUHOVERŠNIK SDB, UREDNIK

4. BESEDA DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA
→ Nismo dobavitelji socialnih uslug
6. ŠKOFOVSKI SINODI NAPROTI
→ Naj sanje postanejo resničnost
8. SALEZIJSKA MLADINA
→ Mladi so Božji ljubljenci
11. MLADI USTVARJALCI
→ Košček mene
12. RAZGLEDI PO SALEZIJSKI SLOVENIJI ...
... IN PO SALEZIJSKEM SVETU
17. SNETO Z DRUŽBENIH OMREŽIJ
→ Strup za družino
18. IZZA ŠOLSkih KLOPI
→ Blažena nerazsodnost
20. POTA VZGOJE IN PASTORALE
→ Nova paradigma mladinske pastorale?
22. ZGODI SE
→ Mojzes današnjega časa
→ Jezus sprejme Marijo v nebesa
24. PRIDI IN POGLEJ
→ Je zaljubljenost začetk poklicanosti?
25. Novi salezijanski predstojnik
26. IZ PISEM ANDREJA MAJCNIA
→ »Mučeniška smrt bi bila največja sreča«
27. Luč svetosti v salezijanski družini se širi
28. PRIČEVALKE VESELJA
→ Odsev barvnega okna
30. SALEZIJSKI V SVETU
→ Bogatenje ob izkušnjah
32. Z DON BOSKOM V ETIOPIJO
→ Pot od želje v srcu do prvih korakov na afriških tleh
34. DOBRODELNOST
→ Majcnova hiša
36. STRAN ZA NAJMLAJŠE
→ Jernej
37. DON BOSKOVE REČI
→ Kovačnica poguma in moči
38. NAGRADNA KRIŽANKA
39. VABLJENI NA SREČANJE

Dragi don Boskovi prijatelji,

»dobra knjiga lahko stopi v domove, kamor duhovnik ne more. Prenašajo jo celo zlobni kot spomin ali kot darilo. Ko se predstavi, ne zardi; če jo zanemarjajo, se ne vznemirja; ko jo berejo, mirno poučuje resnico; če jo zaničujejo, se ne pritožuje in pusti očitek, ki včasih vžge željo, da bi spoznali resnico, medtem pa je vedno pripravljena, da poučuje ... Ponavljajo se spreobrnjenja svetega Avguščina ... in svetega Ignacija.« Te don Boskove besede so kot nalašč za januar, mesec verskega tiska.

Upam in želim, da tudi prenovljeni Salezijanski vestnik upravičuje to don Boskovo modrost. Po letu trepetanja, ko so izšle prve štiri številke Don Boska, vaša zvestoba dokazuje, da smo krenili na pravo pot, na evangelijsko pot v zvestobi don Bosku in salezijanski karizmi v sodobnem svetu 'fast & instant' informacij in medijskih poročanj. Ob tiskani izdaji, za katero se trudimo, da bi bila čimbolj pestra in raznolika, a ostala poglobljeno salezijanska, smo predvsem s kratkimi pozitivnimi novicami iz salezijanskega sveta zakorakali tudi na družbena omrežja Facebook in Twitter.

Čaka nas pestro leto 2018, v katerem smo člani salezijanske družine še posebej izzvani: na pot korenitosti nas vabi vrhovni predstojnik salezijancev s svojim vezilom **Negujmo umetnost poslušanja in spremljanja**, potekajo priprave na 15. redno zasedanje škofovske sinode na temo **Mladi, vera in razločevanje poklicanosti**.

Tudi zato revija Don Bosko prvenstveno daje besedo mladim: sledimo njihovim razmišljanjem, pogovorom, predstavitvam, doživetjem, da jih bomo lažje poslušali in spremljali. Za tako držo si moramo odrasli vedno znova prizadevati. Že don Bosko je dejal: »Pomnite vedno: če se med nas vrine le malo razdeljenosti, salezijanska družba ne bo rasla. Če bomo združeni kot eno samo srce, bomo storili desetkrat več in bomo delali bolje.«

Naj bo voščilo ob don Boskovem prazniku predvsem velika zahvala vsem, ki se udeležujete ali podpirate vzgojno in pastoralno prizadevanje v njegovi karizmi. In ne pozabite: mladi računajo na nas kot so nekoč na don Boska. Don Bosko jih ni razočaral. Tudi mi jih ne smemo. ■

NISMO DOBAVITELJI SOCIALNIH USLUG

Brez karierizma, brez con udobja, brez zaskrbljenosti zase ... To ne sme biti podoba, ne dejansko stanje, niti jezik don Boskovich salezijancev ...« jasno pove vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime kot odgovorni za drugo največjo moško redovno skupnost s 15.000 posvečenimi redovniki v pogovoru za spletni portal Religión Digital ob robu mednarodnega kongresa o Salezijanski mladinski pastoralni družini, ki je potekal od 27. novembra do 1. decembra 2017 v Madridu.

POVZETO PO RELIGIÓN DIGITAL, FOTO ANS

Prišli ste iz Angole in Mozambika. Pred tem ste bili v Indiji, še prej v Braziliji. Kako je živeti s potovalko v rokah?

Fizično je to velik izziv, ritem je nečloveški ... Obiskovanje skupnosti, skupin in združenj 15 ali 16 ur na dan. Največ je poslušanja ... za to je potrebno dobro zdravje ... in predvsem moč, ki prihaja iz vere, iz poklicanosti in od tolikih oseb, ki te nosijo v srcu in mislih.

Kakšen je pogled vrhovnega predstojnika na salezijansko družbo?

Naša družba je navzoča v 132 državah ... Nekaj let živimo v globoki mirnosti. Ne v miru pokopališča, ne. Opažam veliko vitalnost, veliko moč; moč, ki ne izhaja iz oblasti, uspehov, temveč iz služenja ... Načrtujemo tri nove navzočnosti: v Gambiji, Maleziji in v begunskem taborišču v Ugandi. Naša družba gre po lepi poti, mirno in z veliko močjo v deljenem poslanstvu redovniki-laiki.

Katere so glavne smernice družbe?

Imamo nekaj zelo jasnih smernic, ki jih je podal vrhovni zbor. Prvič, živimo kot posvečene osebe. Nismo dobavitelji socialnih uslug, nismo dobro organizirana nevladna organizacija s 15.000 člani. Smo družba mož vere, posvečeni redovniki. To je pričevanje, ki ga želimo deliti. Kjerkoli želijo utišati Boga, ga mi skušamo narediti vidnega skozi naše življenje, skozi to, kar smo in kar počnemo. In drugič, vedno znova moramo odgovarjati na glavno poslanstvo, to so mladi, najstniki in med njimi najbolj ubogi.

Ste druga največja kongregacija po številu, takoj za jezuiti.

Ne gre za vprašanje števila, smo pa pomenljiva kongregacija. Mi, don Boskovi sinovi, smo se rodili na obrobju. Kdo bi lahko dejal: salezijanci delajo z bogatimi! Takoj jim odvrnem: Ni res! Velika večina ustanov, 85 % ustanov, je namenjenih ubogim in najrevnejšim.

Kaj pa delo v šolah?

Pred kratkim sem se vrnil iz Mumbaja, kjer sem se srečal s 1.500 fanti in dekleti, ki prihajajo z ulice in so sedaj v naših ustanovah. Nato sem bil na obletnici elitne šole in sem se pogovarjal z vzgojitelji ... Dejal sem jim: »Od vzgojnih sadov je odvisno, ali ima ta šola smisel ... Če ne vzgaja v krščanski identiteti, potem to ni salezijanska šola. Če ne vzgajamo na način, da si naši gojenci pridobijo jasno socialno zavest, smisel za pravičnost in enakopravnost ... Če je tako, potem šola opravlja veliko družbeno, vzgojno in versko poslanstvo. Če pa doprinaša k neoliberalizmu, jo bomo zaprli.«

V vaših odgovorih odsevajo mnoge ključne besede papeža Frančiška. Od kod ta uska-jenost?

Z veseljem povem, da nas ti izzivi papeža Frančiška niso presenetili. Počutimo se kot »ribe v vodi«. Papež ima izrazit pastoralni značaj in prednostno zavzemanje za uboge. Kot vrhovni predstojnik vključujem te ele-mente v našo istovetnost.

Pogosto se ustvarja občutek, da je sedanji papež zelo priljubljen izven Cerkve, v sami Cerkvi pa obstajajo skupine in ljudje, ki ga ne razumejo ali se neposredno obračajo proti Franščku. Bi morali papežu pomagati, ga zagovarjati? Na kakšen način?

Kot salezijanec moram reči, da je don Bosko vedno ponavljal: »Naj živi papež.« Tudi papež, ki je pastir Cerkve in človek kot vsak izmed nas, potrebuje podporo, mora čutiti, da smo z njim na skupni poti. Ljudem želim prepros-to človeško in intelektualno iskrenost duše. Tedaj nam ne bo več potrebno zagovarjati papeža.

Nekateri ga celo razglašajo za heretika ...

To je neumno. Tako kot je neumno verjeti, da je nekdo bolj razsvetljen, kot je lahko on ... znotraj Cerkve nas je veliko, ki se čutimo popolnoma povezani s papežem. Naj dodam še to: papež Frančišek se zaveda dejstva, da je redovno življenje v globokem občestvu s papežem.

 S papežem Frančiškom Cerkev doživlja lepo pomlad.

Kako vidite prihodnost Cerkve?

Odgovarjam na temelju tega, kar poznam ... Brez dvoma je Cerkev polna življenja, polna posvečenih oseb, pastirjev, duhovnikov in zavzetih laikov po vsem svetu. Živimo pravo pomlad ... Drznil bi si celo reči: ponovno ži-vimo v lepi pomladi in ne bo zadnja, kajne? Dovolj je govora o Cerkvi kot o le treh ali štiri-rih osebah. Lahko jo kritiziramo in delamo napake. Cerkev vsakokrat vidim, ko služi, ki je med ljudmi, z verujočimi in neverujočimi, z vsakim, ki se želi pogovarjati ali potrebuje pomoč. Tako iskreno mislim. ■

NAJ SANJE POSTANEJO RESNIČNOST

*Z integriteto, modrostjo in
pogumom pomagati otroku,
najstniku in mladostniku na poti
življenja je nekaj najlepšega, kar
se lahko zgodi nam, salezijancem.*

Papež Frančišek je lanskega novembra imenoval člane tajništva 15. rednega generalnega zasedanja škofovske sinode, ki bo potekalo oktobra 2018 na temo Mladi, vera in razločevanje poklicanosti.

Med njimi je tudi italijanski salezijanec **Rossano Sala**, docent za mladinsko pastoralo na Salezijanski papeški univerzi v Rimu in urednik revije »Note di Pastorale giovanile«, vodilne italijanske znanstvene revije o vzgoji in evangelizaciji mladih.

PRIPRAVIL MARKO SUHOVERŠNIK SDB, FOTO ANS

Kot salezijanec in kot predstavnik salezijanske družine, ki dela z mladimi, sem hvaležen za zaupanje, ki ga mi je izkazal sveti oče,« je dejal Rossano Sala ob imenovanju. »Smo velika družina s praktično izkušnjo vzgojno-pastoralnega dela z mladimi na način, da smo z njimi in jih spremljamo. Zame je to tudi velika odgovornost, zato vas prosim, da me spremljate v molitvi. Kot don Boskovi sinovi moramo biti zvesti našemu ustanovitelju, ko gre za naloge, ki nam jih zaupa sveti oče.«

Na vprašanje, ali je vredno lastno življenje posvetiti sreči in uspehu mladih, odgovarja: »Še kako je vredno, sploh danes, v svetu, polnem negotovosti in površnosti, v katerem mladi iščejo odrasle, ki bi pričevali stil življenja, skladen z evangelijem. Z integriteto, modrostjo in pogumom pomagati otroku, najstniku in mladostniku na poti življenja je nekaj najlepšega, kar se lahko zgodi nam, salezijancem: ko to izpolnimo, je naše življenje izgorelo dobro in ustvarilo del prihodnosti družbe in Cerkve.

Mladinska pastorala je zaveza, s katero Cerkev vstopa na družbeno polje v skrbi za vzgojo in evangelizacijo mladih generacij. V zavezo sta vključeni strokovnost in ljubezen, ki ju ima skupina odraslih pri spremljanju otrok, najstnikov in mladih, da odkrivajo svoje talente in jih velikodušno uporabljajo.

Mladinska pastorala potrjuje zamisel Cerkve, ki gre iz sebe in je navzoča na krajih življenja mladih, predvsem tistih najbolj ubogih, da bi jim pokazala bližino Gospoda in željo videti jih srečne tukaj in v večnosti.

Mladi, vera in razločevanje poklicanosti je tema prihodnje sinode. To je velika novost in lepo darilo papeža, ki ga je krstil salezijanec! Pozornost do sveta mladih je v njegovem cerkvenem DNK in napoved sinode to brezdvomno potrjuje.

Mladinsko vprašanje je danes na vrhu dnevnega reda Cerkve: če na jugu sveta mladi bežijo iz revščine in vojn, večini mladih na severu ne manjka ničesar, a svojemu življenju ne znajo dati smisla.

Zato se pastoralna občutljivost papeža Frančiška dotika ključne točke, po drugi strani pa je zganil vso veseljno Cerkev, ne le sprožil nekatere dejavnosti.

Don Bosko ni nehal ponavljati svojim fantom, da jih želi videti srečne tukaj in v večnosti. To so sanje, ki jih Cerkev neguje za vsakega mladega. Da pa sanje postanejo resničnost, je vedno potreben neposreden napor in velikodušna predanost. Zato je vedno ponavljal: Za vas študiram, za vas delam, za vas živim, za vas sem pripravljen dati življenje. K temu je poklicana tudi Cerkev, da odide na polje mladih in se z njimi sreča na njihovih poteh.«

Mladi so Božji ljubljenci

Sanjivo Bosko

Ime Nikolina Nagode

Starost 23 let

Župnija Ljubljana Sveti križ

Najljubši letni čas Jesen

Najljubša pesem Zamenjam

Najljubši svetnik Sveta Terezija
Deteta Jezusa

Pica ali špageti? Pica

Voda ali jabolčni sok? Voda

Jutro ali večer? Večer

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC
FOTO ARHIV SMP

Nikolina, prihajaš iz župnije Ljubljana Sveti Križ, kjer si, kot vem, aktivno vključena v župnijsko dogajanje. Nam lahko na kratko predstaviš svojo družino?

Prihajam iz 6-članske družine, imam brata Jerneja (21) in Benjamina (11) ter sestro Barbaro (17). Odkar pomnim, smo krščanska družina, ki so jo vsi opazovali, ocenjevali in včasih tudi občudovali. Vsak od nas je že izkusil prezir sveta do krščanskih vrednot, se moral postaviti po robu sovrstnikom. Hvala Bogu se lahko v vseh teh »bojih« zanašamo tudi drug na drugega.

Moji starši so zelo dejavni. Mami v župniji že več let vodi glasbene de-

javnosti, oči sodeluje pri Karitasu in tam, kjer ga potrebujejo. Hodita tudi na zakonsko skupino, kjer sta poglobila svoj odnos in izpilila našo versko vzgojo. Vsa ta dediščina aktivnosti in odgovornosti mi je bila položena že v zibko. Čutim odgovornost, da moram svoje projekte izpeljati do konca, da moram izkoristiti svoje talente, sodelovati tam, kjer potrebujejo pomoč ali so maloštevilni ... Včasih mi je naporno, včasih pa vidim, da se z lahkoto izražam, ni mi težko govoriti o svojem notranjem svetu in Bogu. Vse to štejem v svojo duhovno dediščino in sem zanjo hvaležna.

Poleg svojega poslanstva v domači župniji si zavila tudi k salezijancem. Najprej na

»Čutim odgovornost, da moram svoje projekte izpeljati do konca.«

duhovne vaje v Želimlje in nato na duhovne vaje salezijanske mladinske pastorale (Uskovnica, PDV). Kaj je tisto, kar te je na teh programih najbolj navdušilo?

Don Boska sem zares prvič spoznala že na oratoriju v naši župniji. K prvim duhovnim vajam v Želimljah pa so me spodbudili starši. Zame je pot svetosti pot veselja in navdušila me je glasba, molitve, razlage filmskih odlomkov. Všeč mi je bilo tudi veliko vrstnikov, s katerimi sem se bolje ujela kot s svojimi sošolci.

Uskovnica mi je bila preprosto všeč. Mladi so se mi zdeli super ljudje, s katerimi sem bila brez težav sproščena, resnično vesela in sprejeta taka, kot sem. Zares rada imam še vedno trenutke puščave, ko mi v tišini misli eksplodirajo; rada imam skupne svete maše, glasno glasbo, vesele večere, predavanja in še bolj pričevanja. Delo po skupinah mi je omogočilo, da odprem svoje rane, pokažem napake in se učim z drugimi. Ugotovila sem, da so naše šibkosti in velika zapupnost osrednja vez res dobrih prijateljev.

Od udeleženke na programih si prerasla v animatorko. Kaj ti je kot animatorki predstavljalo veselje in kaj izziv?

Od nekdanj sem si želela postati animatorka. Ta močna želja me je gnala, da sem animirala na oratoriju, na birmanskih skupinah in v Želimljah. Všeč mi je bilo, da sem lahko pričevala. Še danes mi je v največje veselje, da lahko kakšne svoje zamisli, izkušnje ali navdušenje podelim z udeleženci. Za animiranje na postnih duhovnih vajah in Uskovniških tednih sem preprosto dozorela. Veliko mi je pomenila spodbuda s strani starejših animatorjev, poleg tega se mi je zdelo, da sem veliko prejela in da bi rada vsaj delček tega darila predala naprej. Najtežje mi je začeti animacijo, ker se ne počutim samozavestno glede uvodnih dinamik in pogosto se mi ponesreči prvi vtis. ☺

Letos bo sinoda mladih. Papež Francišek je posebej poudaril, da sinoda ni namenjena samo katoliški mladini, pač pa vsem mladim. Kako vidiš Cerkev

»Vsak od nas je že izkusil prezir sveta do krščanskih vrednot, se moral postaviti po robu sovrstnikom. Hvala Bogu se lahko v vseh teh 'bojih' zanašamo tudi drug na drugega.«

»Bistveno mi pomaga tudi molitvena naveza, da lažje molim vsak dan. Dostikrat molim za prijatelje in vem, da tudi oni molijo zame.«

na Slovenskem v povezavi z mladimi? Ali odgovarja na potrebe vseh mladih, se jim zna približati in jih nagovoriti?

Velik korak, ki ga je Cerkev že naredila, je ta, da je prepoznala problem v odhajanju mladih. Vendar pa načini, s katerimi se trudimo mlade navdušiti, jih obdržati in privlačiti, niso nujno najboljši. Zdi se mi, da so mladi preprosto prenasajeni blišča, poleg tega privlačnost včasih postane tudi plehka. Nisem zagovornica rednih svetih maš za mlade, ogromnega pompa z raznovrstnimi bendi in mašnih uvodov. To je občasna pestritev in ne bistvo krščanstva. Po mojem so najbolj uspešni tam, kjer si znajo vzeti čas za mlade, jih poslušati in spremljati. Mladi pa so zahtevni, prepoznajo pretvarjanje, soočajo se z mnogimi dvomi in vprašanji, na katera iščejo odgovore. Velik osip mladih po birmi pa je morda tudi posledica razpadajočih družin, nezainteresiranosti staršev. V naši župniji veliko storimo za birmance z duhovnimi vajami, birmanskimi skupinami, dnevi druženja, na katerih se res vzpostavijo prijateljske vezi in mladi izražajo hrepenenje po Božji bližini. Vendar pa imajo mnogi popolnoma na glavo postavljeno zaporedje – mladi so v družini pobudniki molitve, zakramentalnega življenja in včasih celo gole tradicije. Vidim, da kmalu po birmi preprosto obupajo, ker je ta voz zanje pretežak. Morda bi se morali več in izvirno začeti posvečati staršem, družinam birmancev.

Sodelovanje in skupna rast zagotovo ne more biti samo enostranska. Tako kot imate mladi pričakovanja od Cerkve, je zagotovo prav, da se mladi vprašate, kaj lahko prispevate tudi vi.

Molitveno in krščansko življenje je tek na dolge proge. Zavedam se, da smo mladi vedno bolj razvajeni, vera pa od nas zahteva veliko samodiscipline. Moja izkušnja je, da je boj za vero vreden truda. Pomembno se mi zdi, da mladi poiščejo stalnega duhovnega spremljevalca in skupino prijateljev za oporo, iz tega naj črpa jo za svoje dejavno življenje. Spodbujam mlade, ki so nezadovoljni v svoji župniji, da poskušajo sami narediti prvi korak.

V lanskem letu si imela bogato izkušnjo evropskega srečanja salezijanske mladine v Italiji. Kolikor te poznam, te je kar »zadelo«. Kako ohranjaš to navdušenje v svojem vsakdanu?

Na trenutke pozabim, kako zelo me je zadelo, napolnilo in spremenilo in zato se zavestno trudim ohranjati spomine. Dostikrat si vrtim glasbo in plešem plese, ki sem se jih naučila v Turinu. Imam tudi majhno spominsko knjižico s svojimi fotografijami iz Confronta ali pa na facebooku opazim kakšno sliko, da se spomnim topline in se jo trudim posredovati naprej. Vključena sem v skupinico Whatsapp, kjer vsak dan prebiram besedico za lahko noč. Pomembno se mi zdi tudi sodelovanje s salezijanci, kjer me vsake toliko časa spodbudijo, da spet razmislim o Confrontu – da pripravim pričevanje, da predlagam ideje za to in ono.

Opazila sem tudi, da se podobni občutki vrnejo, ko se udeležim adoracije. Zato sem si že večkrat vzela malo več časa za Boga pred Najsvetejšim. Bistveno mi pomaga tudi molitvena naveza, da lažje molim vsak dan. Dostikrat molim za prijatelje in vem, da tudi oni molijo zame.

■ **Končaj stavek: Mladi smo ...**
... upanje tega sveta. ■

KOŠČEK MENE

RAZMIŠLJA TINKARA KORAČIN, FOTO ARHIV GŽ

V ušesih imam slušalke in ravnokar se končuje moj na novo odkriti komad *Amsterdam*. Ne ljubi se mi ponavljati angleških izrazov, še manj matematičnih formul za geometrijsko vrsto. Zavedam se dejstva, da bi lahko stvari opravljala sproti, redno črtala obveznosti s seznama in bila tako v napeutih trenutkih veliko mirnejša. Ampak ravno zdaj se mi ne ljubi živeti na tak način.

Ne bi trdila, da me svet v splošnem utesnjuje in sili v okvirje, saj se zavedam sama sebe in svoje pristnosti, ne bi pa ovrgla trditve, da se v času manjše osebne krize res počutim, kot da me nekaj veže in omejuje. Ne gre za konkretna omejevanja, temveč zgolj za določena dejanja, ki jih svet pričakuje od mene. Meni je vseč, da lahko skačem in se prerivam po hodnikih. Všeč mi je, da včasih pozabim, da me za vogalom čaka matura in bi se morala zresniti ter odkriti svojo življenjsko pot. Res je, da dolgoročno ne bom mogla živeti samo od dobre volje in otroške razigranosti, brez tega pa žal prav tako ne.

Kadar pozabim na ta delček sebe ali pa ga namenoma zatajim, ker se želim pokazati v vlogi odgovorne in zrele osebe, me nekje v notranjosti pokliče droben glasek

majhne, skodrane deklice, ki se pretvarja, da je njeno življenje ena sama španska nadaljevanka (čeprav včasih v resnici tudi je). Glasek me butne ob steno. Smešno, da me potem mimobežna misel ali spomin tako zadušita, da potrebujem dobre tri dni, da pridem k sebi in ugotovim, da nekaj manjka: jaz sama.

Tisti manjkajoči delček, ki mi onemogoča, da bi se zjutraj zbudila zadovoljna ali ponosna nase in na svoje dosežke, sem pravzaprav jaz v očeh te male deklice, ki me kliče. Ne znam in ne zmorem delovati brez nje. Potrebujem trenutke, ko se mi preprosto utrga in mi nihče ne more preprečiti, da bi zbijala šale sama s seboj. Po navadi se ljudje sicer obrnejo stran in se pretvarjajo, da me ne slišijo, vendar me to ne gane, kadar sem sama v »svoji dobri koži«. Potrebujem se zato, da bi lahko pomagala tistim, ki me potrebujejo. Da bi videla majhne spremembe, dosegala preproste cilje, ohranjala vztrajnost.

Moj namen ni moraliziranje o tem, kako bi vsi morali »ohranjati otroka v sebi« ali »skrbeti zase in svojo notranjost«. V tem trenutku sem samo zaželela podeliti svoje razmišljanje, ki je nadomestilo zbranost ob prebiranju španske »bukve«, mene pa

opozorilo na to, da včasih ni nič slabega, če je človek sam ali v osami. Na ta način lahko posameznik pride do svojega bistva, spozna samega sebe. In to je edina pot, ki pripelje do katerega koli zastavljenega cilja. Če sem se v preteklih letih česa naučila, je to gotovo dejstvo, da si ne želim nikamor več brez sebe, brez tiste majhne skodrane deklice, ki stoji na pručki, se gleda v ogledalo in se pretvarja, da joka, ker je to pač stalnica med prizori v španskih nadaljevalkah.

In vznemirjena sem ob misli, kam vse bova z roko v roki še odkorakali.

Soška fronta ob Želimeljščici ■ Že od začetka šolskega leta smo dijaki Gimnazije Želimlje, navdušenci nad 1. svetovno vojno, z vznemirjenjem pogledovali na koledar, saj se je hitro bližal 24. oktober, ki je v zgodovino zapisan kot dan, ko se je leta 1917 začela ena najslavnejših bitk 20. stoletja, 12. soška ofenziva, znana tudi kot »čudež pri Kobaridu«. Pod vodstvom prof. Emeršiča smo začeli zbirati razne predmete, pričevanja, fotografije, pisma in ostale stvari, ki so jih posedovali družinski arhivi naših dijakov in profesorjev za pripravo razstave. Tudi po stotih letih je pogled na zarjavelo orožje in preluknjane čelade boleč in pretresljiv. Ker pa si danes težko predstavljamo, kakšen je bil pogled vojaka iz frontnega jarka, smo dober mesec pred predvideno razstavo začeli kopati svojega. Naleteli smo na kar nekaj težav s statiko, a

smo jih na srečo premostili. Jarek je bil pravočasno pripravljen za ogled in po mnenju mag. Marka Štepca, vodje kustosov v Muzeju novejšje zgodovine Slovenije in glavnega gosta predavanja ob odprtju razstave, dovolj avtentičen. Upamo, da je spoznanje o uničujočih posledicah vojne doseglo razum in srce slehernega obiskovalca razstave. *Nejc Tomšič*

Obisk iz španske Seville ■ Na Gimnaziji Želimlje smo se letos povezali z bratsko salezijansko gimnazijo iz Seville in se dogovorili za študijsko izmenjavo. V petek, 4. 11. 2017, je dvajseterica neučakanih dijakov, na čelu s profesoricama Ano Špan Česen in Barbaro Novak, prvič segla v roke začasnim sostanovalcem, ki so bili zaradi dolge poti nekoliko utrujeni in zadržani, potem pa se je v njih prebudila sredozemska živahnost in zadrege ni bilo več. Sledilo je večdnevno druženje, med katerim so španski prijatelji spoznali slovensko kulinariko, pokrajino in turistične znamenitosti, šolski sistem in predvsem naš način življenja, saj je vsak želimeljčan gostil svojega španskega vrstnika. Kmalu so se pokazale majhne in velike razlike med obema kulturama. Namesto v divji in izsušeni Sevilli so živeli v naših krajih in vaseh, odetih v čudovito jesensko barvo, ki je tako drugačna od seviljskega urbanega glamurja. V soboto smo se odpravili na Notranjsko, v Predjamski grad in v Postojnsko jamo. Nedeljo so preživeli po družinah in kar nekaj jih je nato moglo občudovati Piran in Jadransko morje. V ponedeljek smo Špance seznanili z želimeljskim šol-

skim utripom, ki se vsekakor razlikuje od njihovega, saj je pod okriljem seviljskega salezijanskega zavoda kar 1600 otrok in mladih. Popoldne smo preživeli v središču stare Ljubljane, kjer so na Prešernovem trgu plesali polko. Večer smo zaključili z vožnjo po Ljubljani, nato pa smo se mokri, premraženi in radostni odpravili domov. V torek smo odšli na Gorenjsko. Najprej smo se ustavili na Brezjah, nato pa pot nadaljevali na »otoček sredi jezera«, kjer smo pozvali na zvon želja, pojedli potico in popili vroč čaj. V Kranjski Gori in Planici je večina Špancev prvič v življenju videla sneg in doživela sneženje. V sredo smo strnili vtise, prisostvovali bogoslužju v angleščini ter se poslovili od Želimelj. Četrtkovo slovo je bilo težko ... Španci so zelo odprt narod, med nami je sicer kar nekaj razlik, ki pa naredijo celotno izkušnjo še veliko bolj zabavno in zanimivo. Izmenjava je bila vsekakor ena najlepših izkušenj in priporočila bi jo vsakemu. Z nestrpnostjo odštevamo dneve, ko se bomo želimeljčani februarja 2018 odpravili raziskovat Seviljo in se bomo ponovno srečali z novimi prijatelji ter njihovimi družinami. *Špela Čotič*

Srečanje salezijanske mladine v Sloveniji

Letno srečanje salezijanske mladine se je letos odvijalo na Bledu, kjer se je zbralo nekaj čez 60 mladih, skupaj s sestrami HMP in salezijanci. Srečanje so pripravili mladi, ki so se letos udeležili evropskega srečanja salezijanske mladine Confronta v Italiji z istim naslovom: Agentje don Boskove vizije, gorečnosti in poslanstva. Mladi so spregovorili o svoji izkušnji in želeli to navdušenje prenesti tudi na ostale. Poleg delitve izkušenj s tega srečanja je bil močan poudarek tudi na duhovnosti, iskanju svojega osebnega poslanstva in konkretnem načrtovanju za prihodnje leto. Srečanje so zaključili s skupno sveto mašo.

Mladinski pevski zbori za Božjo slavo

Zadnjo nedeljo v novembru se je na Rakovniku odvijalo že tradicionalno nacionalno srečanje mladinskih pevskih zborov. Zbori so že pred meseci prejeli note skupnega programa. Sledile so ure in ure vaj, v katere so mladi zagrizli najprej znotraj lastnih zborov, oktobra pa so se dobili tudi na skupni vaji. Samo srečanje je imelo obliko svete maše, ki so jo s svojim petjem sooblikovali vsi zbori skupaj ob spremljavi banda in pod taktirko zborovodkinje Polone Stegu. Sodelovalo je skoraj 300 mladih pevcev iz 19 zborov z vseh koncev Slovenije. Poleg njihove zagnanosti, čudovitih glasov in mladostne energije je k čudoviti izkušnji prispeval tudi zanimiv izbor pesmi. Še posebej navdušujoče pa je bila zapeta pesem Več kot zmagovalci – verjetno zato, ker so se tako ob koncu srečanja počutili tudi mladi sami.

Evropsko srečanje salezijanske mladine

Tako kot vsako leto se je tudi tokrat v novembru odvijala letna skupščina salezijanskega mladinskega gibanja Evrope. Srečanja, ki se je odvijalo v Veliki Britaniji v Bollingtonu, se je udeležilo preko 50 predstavnikov iz različnih evropskih držav, tudi iz Slovenije. Udeleženci so ovrednotili letošnji Confronto, izmenjali izkušnje, delili mnenja, prisluhnili don Fabiu Attardu o sinodi mladih, kovali načrte za prihodnost ter se preprosto družili med sabo. Prihodnje leto bodo srečanje gostili mladi iz salezijanskega mladinskega gibanja Francije in južne Belgije v bližini Bruslja.

Več svežih novic iz salezijanskega sveta

Don Bosko Slovenija

Izkušnja izgube ljubljene osebe ■ V torek, 14. 11. 2017, se je v dvorani Študentskega doma Alojzije Domajnko odvil pogovorni večer na temo, ki je aktualna za vsakega izmed nas. Beseda je tekla o izkušnjah izgube ljubljene osebe. Večer je začela s. Barbara s kratko predstavitevijo naših gostov - Brigitte Chuuya, ki je v svojem magistrskem in nastajajočem doktorskem delu preučevala soočanje s smrtjo, s. Emanuele Žerdin, ki dela na Hospicu, in bolniškega duhovnika Mira Šlibarja. Študentki našega doma, Ana in Anja, sta nato poskrbeli za glasbeni uvod v večer. Urška, ki je povezovala večer, je nato začela z uvodom. Najprej se je ustavila pri besedi izguba in njeni razlagi v SSKJ. Povedala je, da je v današnjem času smrt tabu, o katerem neradi oziroma premalo govorimo. Sledila so pričevanja vseh gostov. Brigita Chuuya je spregovorila o soočanju s smrtjo ljubljene osebe, o fazah žalovanja. S.

Emanuela Žerdin je govorila o izkušnji dela na Hospicu, o tem, od kod črpa moči in pogum za delo ter o izbiri in pomenu prostovoljcev v Hospicu. Kot zadnji je o svojem poslanstvu, ki ga opravlja kot bolniški duhovnik, in izkušnjah spregovoril še Miro Šlibar. Sledil je kratek klepet, podelitev mnenj, izkušenj in vprašanj. Večer smo sklenili z blagoslovom. *Mateja J.*

Začetek desete sezone večerov SKG ■ V novembru se je pričela že deseta sezona večerov sodobne krščanske glasbe. Večeri, ki so obarvani tudi z molitvijo, vedno postrežejo s kvalitetno glasbo. Letos sta bili tako z nami že dve skupini. V novembru se nam je predstavila mlada skupina RoKapela iz Novega mesta - naredili so bolj slavlilni večer, v decembru pa skupina Preroki iz Celja - s kar nekaj svojimi avtorskimi pesmimi, ki so jih oblekli v bolj težko krščansko glasbo. Očitno se nam ni bati za prihodnost sodobne krščanske glasbe.

Svetopisemske urice ■ Več kot desetletje v Marijinem domu na Bledu dvakrat mesečno potekajo svetopisemske urice za otroke od 3

do 6 let. Oblikovane so za otroška srca, da bi se mogla srečati z Gospodom preko bogate vsebine Svetega pisma. Ob poglobitvi Božje besede, preko pesmi, slavlilne molitve, iger in ustvarjalnih delavnic otrok spoznava Boga kot Ljubezena. V njem se tako prebujajo pristno veselje in čudenje, s tem pa notranje okuša Božjo navzočnost. Svetopisemske urice na nek način doživlja celotna družina. Lani smo začeli s svetopisemskimi urami tudi za odrasle. Pri razlagi svetopisemskega odlomka odkrivamo globlji pomen svetopisemskega sporočila in predvsem, kako se ta Beseda dotika našega vsakdanjega življenja. Ura je obogatena s podobami, saj je Beseda postala vidna in tako preko oči vstopa v nas skrivnost Boga. Kar nekaj družin, ki obiskujejo svetopisemske urice, ima tudi osnovnošolske otroke; tudi ti imajo sočasno svoje svetopisemske urice. Božja Beseda je živa in raste v srcih, ki jo sprejmejo.

Miklavžev ples ■ V soboto, 25. 11. 2017, je v prostorih SMC Cerknica potekal dekanijski dogodek. Začeli smo ga s sveto mašo, ki jo je daroval Janez Žerovnik. Sledilo je druženje, karaoke, skupinski ples in plesi v parih. Ker je bil dogodek poimenovan »Miklavžev ples«, nas je, malo bolj zgodaj, obiskal tudi sv. škof Nikolaj s svojim pomočnikom Šerbo. Razdelil nam je darila, srečanje pa smo končali s kratko molitvijo. Najbolj vztrajni smo brusili svoje čevlje kar do druge ure naslednjega dne. *Simona Lekšan*

Srečanje slovenskih salezijancev sodelavcev ■ V nedeljo, 26. 11. 2017, po zaključku mednarodnega kongresa, smo na poseben način na svoj račun prišli še slovenski sodelavci. Prisotnost svetovnih voditeljic našega Združenja smo namreč izkoristili za srečanje z njimi. Na Rakovniku smo ob sproščenem druženju in pogovoru črpali iz njihovih navdušujočih besed in zgleda. Piko na i pa nam je dala zaključna sveta maša srečanja mladinskih pevskih zborov, ki je ravno tisto nedeljo potekalo na Rakovniku. Svetovna koordinatorka Noemi in delegata HMP s. Leslye sta se v Rim tako vračali navdušeni in hkrati polni spodbudnih besed za nas, ki živimo svojo salezijansko poklicnost kot laiki v naši čudoviti podalpski deželi. *Tilen Mlakar*

Jubilejna razstava jaslic ■ Rokodelski center DUO Veržej je že desetič pripravil razstavo jaslic iz vse Slovenije. Osrednja razstava je namenjena domačim ustvarjalkam, ki ustvarjajo in izdelujejo izdelke iz ličja. Kot vse razstave do sedaj so razstavo obogatili tudi drugi priznani jasličarji iz celotne Slovenije ter otroci iz pomurskih vrtcev in šol, ki redno sodelujejo na razstavi, letos v sklopu nagradnega natečaja. Razstavo je 1. decembra blagoslovil mag. Marko Košnik. V krajšem nagovoru je izpostavil, da imajo vse jaslice streho, kar ponazarja dom, zavetje in varnost, sploh v današnjem času. Ker je letošnji poudarek na jaslicah iz koruznega ličja, je to naravno gradivo povezal z milino in krhkostjo materiala, ki predstavlja Božič, obenem pa je to material, ki ga je potrebno obdelati. S tem se je navezal na današnji skoraj zaničevalni odnos do fizičnega dela, ki žal ni vredno

veliko, a je pošteno in napolnjuje srce. Tudi Jezus je prišel iz rokodelske družine, ki je okusil fizično delo in s tem skrb za življenje. 75 razstavljenih jaslic si je mogoče ogledati vse do svečnice, 2. februarja 2018.

Obisk vrhovnega postulatorja ■ Na obisku v Sloveniji sta se mudila vrhovni postulator salezijanske družbe v postopkih za razglasitev svetnikov Pierluigi Cameroni in sodelavka za pripravo pozicij Lodovica Maria Zanet. Gostil ju je vicepostulator v postopku za Andreja Majcna Alojzij Slavko Snoj. 14. 12. 2017 so bili tudi na delovnem obisku pri ljubljanskem nadškofu metropolitu msgr. Stanislavu Zoretu.

Razgledi po salezijanski Sloveniji ...

Hudija je zakon! 7. 10. 2017 smo ponovno zbrali skupaj mlade z enim ciljem: imeti se dobro v dobri družbi in na zdrav način. Odločili smo se, da k sodelovanju povabimo tudi druge ustanove, ne samo tiste, ki delujejo v naši hiši. Poleg turnirjev so nam z veseljem popestrili program in se predstavili s svojim delom ter omogočili, da so mladi iz hudinjskega okolja pridobili nove izkušnje. Sodelovali so: Zavod Za vas živim s programom PUM-O (projektno učenje za mlajše odrasle), Salezijanski mladinski center, Vrtec Danijelov Levček - enota Slomšek, župnija bl. A. M. Slomška, SKALA - mladinska ulična vzgoja s svojim Minibusom veselja in kreativno skupino Fuskabo, Zavod Vozim, Društvo paraplegikov JZ Štajerske, Društvo Rastemo skupaj. Dogodek

smo dokumentirali tudi s pomočjo ekipe iz RTV Slovenija. Prireditev smo zaključili s podelitvijo nagrad za zmagovalce ter razrezom slavnostne torte. M. Š. Franc

Božični turnir v namiznih športih Vsako leto se v Salezijanskem mladinskem centru Maribor na dan samostojnosti zberemo na medgeneracijskem druženju ob turnirju v namiznih športih: pikadu, namiznem nogometu in pingpongu. Tudi letos je bil turnir dobro obiskan in konkurence je bilo v vseh disciplinah v mlajših in starejših kategorijah kar precej. Ker pa lahko zmaga samo eden, smo podelili nagrade najboljšim in nadaljevali ob prijetnem druženju v naših klubskih prostorih.

Z VAMI ZMOREMO MNOGO

NASLOV Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana, Slovenija

RAČUN SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)

DAVČNA ŠT. 64710521

SPLET www.donbosko.si/donacija

INFORMACIJE Janez Krnc, predsednik uprave
041 357640, janez.krnc@sdb.si

Ustanova **SKLAD JANEZA BOSKA**

Pri izvedbi vzgojnih, izobraževalnih, pastoralnih in drugih programov in projektov za mlade po načelih preventivne vzgoje sv. Janeza Boska lahko pomagate na več načinov.

NAKAŽETE POLJUBEN ZNESEK

na račun
Ustanove
Sklad Janeza
Boska.

NAMENITE DOHODNINSKO DONACIJO

Delno izpolnjen
obrazec najdete
na spletni strani.

PODARITE NE/PREMIČNINE oz. jih zapustite v oporoki.

Oporoka naj bo lastnoročno
napisana in podpisana v dveh
izvodih; če je natipkana, morata
biti podpisani še dve priči; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor gori v nebesih.

Janez Krnc

STRUP ZA DRUŽINO

V današnjem času, polnem obveznosti in hitenja, nam zlasti med tednom kronično primanjkuje časa, ki bi ga namenili otrokom, še posebej, če sta oba starša polno zaposlena.

VILMOS SVARC SDB

Če imamo med tednom samo nekaj ur na dan čas za otroke, je potrebno veliko discipline, da jim vsaj ta del časa namenimo kvalitetno. Vendar se spleča, saj bodo otroci znali ta čas zelo ceniti.

Ko mladostniki prihajajo v mladinski center, velikokrat opažam, da ne potrebujejo nič drugega, kakor da si z njimi. Hrepenijo po pozornosti, saj doma staršem včasih primanjkuje časa za svoje otroke.

Ne vem, če je pravilno, da govorim o tem, a se mi zdi, da so danes mladostniki preveč obremenjeni. Glasbena šola, športni treningi, kulturne skupine in šola zahtevajo svoje in po vseh teh dejavnostih se še čudimo, zakaj so mladostniki tako raztreseni. Roko na srce: kdaj ima nek mladostnik čas, da se vsaj malo umiri? Hiti iz ene dejavnosti v drugo in nima časa, da bi se malo umiril.

Če se ozrem na svoje otroštvo, ko sta moja starša hodila v službo in zraven še pomagala na kmetiji pri babici, se dobro spominjam, da smo vedno našli čas in ga na primer skupaj preživeli ob

mizi. Družinska miza je eden redkih prostorov, kjer se lahko tudi med tednom zbere vsa družina. Tudi če je bil popoldanski ali večerni obed preprost, smo si prizadevali narediti nekaj lepega, na primer pogrinjek. Bili smo ustvarjalni pri spodbujanju pogovora.

Občasno sta mi starša dovolila, da sem lahko opravil »večerni prekršek«. Vsak trenutek sem zato skušal izkoristiti maksimalno. Dobro je vedeti, da za otroka ni lepšega kot takšen ali drugačen »večerni prekršek«, ko lahko dovoljeno prekrši kakšno pravilo in se prepusti igrivosti ali otroški nagajivosti. Seveda lahko dopustimo kršenje pravil, če jih imamo v družini postavljena (kdaj hodimo spat, kaj je vse potrebno narediti pred spanjem, kdaj se dela domača naloga, koliko »norenja« dovolimo po hiši ...). Še posebej mlajši otroci imajo zelo radi, če lahko zvečer ostanejo dlje pokonci. Seveda je bilo vedno poskrbljeno, da smo ta čas kvalitetno preživeli skupaj in da je bila ta dejavnost (»večernega prekrška«) le občasna, sicer bi lahko izgubila vso privlačnost.

Pri naših mladih, ki obiskujejo mladinski center, pa opažam, da imajo veliko popoldanskih dejavnosti. Te redne popoldanske dejavnosti so lahko strup za družino. Ne nasedajmo miselnosti, da otrok za vsestranski razvoj potrebuje kup občolskih popoldanskih krožkov, treningov in tečajev. Ne postanimo »popoldanska dostavna taksi služba« za svoje otroke. Veliko bolje je, da se skupaj z otrokom pogovorimo in mu pomagamo, da bo znal postaviti prioritete in si izbrati tisto dejavnost, pri kateri bo s srcem in mu bo veliko pomenila. Sledimo otrokovim zanimanjem in postavimo v ozadje naše lepe želje, za katere bi radi, da bi jih otrok razvijal. Bodo načelni: če si bo mladostnik za svoje popoldanske dejavnosti postavil prioritete, naj le-te postanejo tudi naše prioritete. ■

BLAŽENA NERAZSODNOST

TINA ŠLAJPAH, FOTO ARHIV GŽ

»Kaj pa teža? Ste pomislili na to, da bo celotna kompozicija preprosto pretežka?« sem prekinila Filipa, ki je sošolcem navdušeno razlagal, kako naj bi letos izgledale razredne jaslice. Na šoli imamo tradicijo, da nekaj dni pred božičem dijaki sodelujejo v medrazrednem tekmovanju v postavljanju jaslic. Prostorske omejitve postavitve so bile jasne, kriteriji ocenjevanja, po katerih naj bi komisija delila točke, tudi, in tako se je na začetku decembrskih dni začela oblikovati ideja, ki bo (letos pa res!) zmagovalna, navdušujoča, tipično njihova in ... izvedljiva. Slednje je bilo v danem trenutku najmanj pomembno. »Seveda bo šlo. Vsa stvar ne bo tako težka!« so me na hitro odpravili.

Če bi bila čisto na začetku poklicne poti, bi verjetno še vztrajala v dopovedovanju, sedaj tovrstne projekte povsem prepuščam svojim »mulcem«. Skušala sem skriti svoje nezaupanje v uspeh in si mislila, da bodo slej ko prej morali rešiti tudi težavo nosilnosti, ki se mi je zdela tako velika, da bi sama projekt zavrgla, še preden bi se sploh začel.

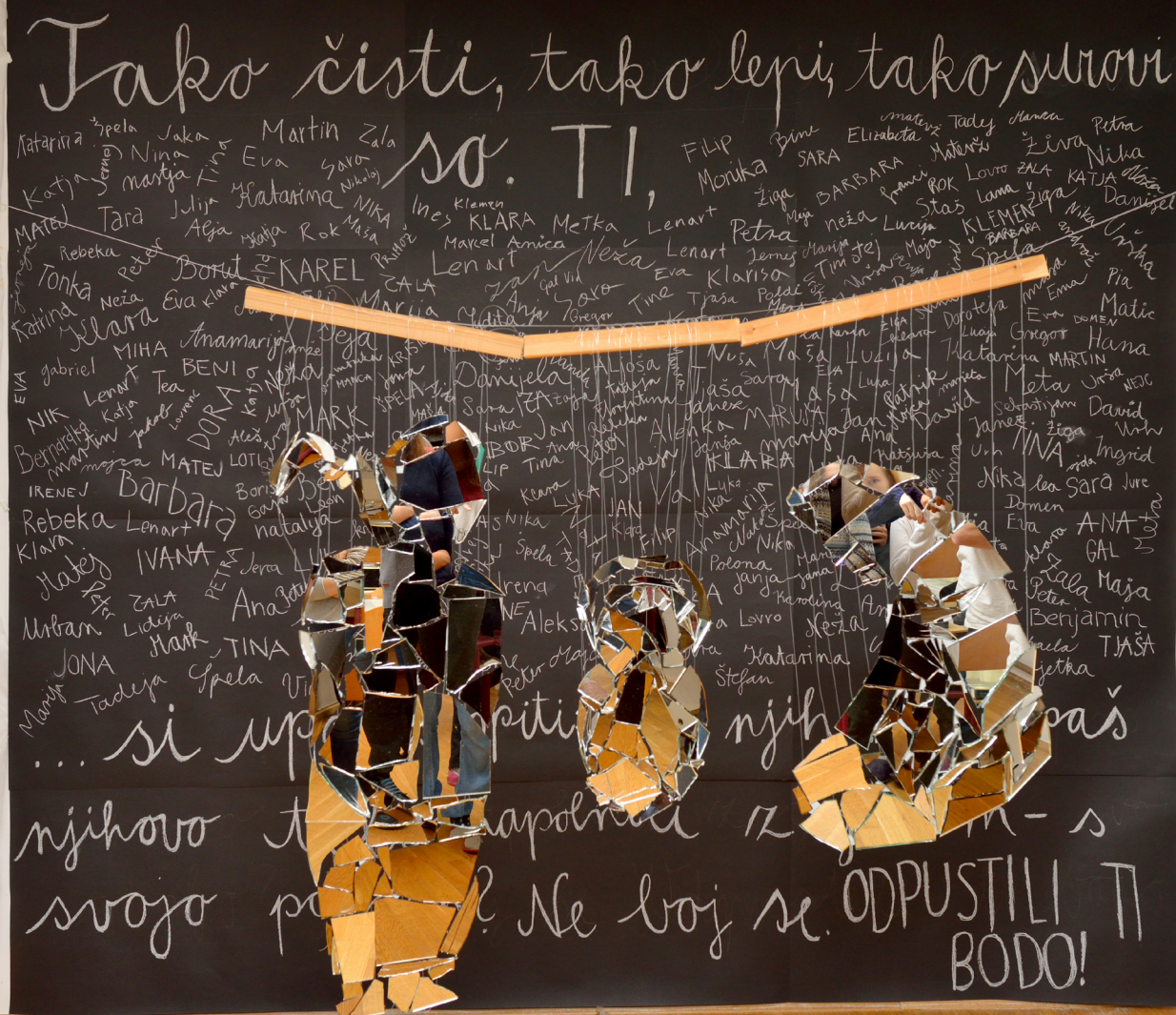
Zvonec je prekinil debato, skrb, ali bo pri sveti družini gravitacija opravila svoje delo, pa je izpuhtela še preden sem stopila iz razreda. Pregeljala jo je misel, da za naslednjo šolsko uro nimam natisnjenih učnih listov, in da moram še v tem odmoru nujno uskladiti datume testov z enim izmed svojih kolegov. Toliko o tem, da skrbne razredne matere svoje dijake in njihovo problematiko ves čas nosijo s seboj.

December je bil tudi letos v odlični kondiciji. Mimo je švignil, še preden rečeš »saj-danes-pa-ne-boste-spraševali-a-ne?« Bila so obdarovanja (tudi z ocenami, mrkimi pogledi in opomini), bila je šolska rutina in bilo je odštevanje do zadnjih dni pouka pred prazniki. Nekaj dni pred koncem so se postavljale jaslice. Pozabila sem, kdaj naj bi bil dan D, a ob pogledu na Aljoša, ki je prenašal lončnice s šolskih okenskih polic v njihov razred, mi je bilo vse jasno. (Sedemnajstletnika, ki bi se navduševal nad orhidejami in fikusi pač ne srečaš pogosto. Očitno njihov razred za razredne jaslice potrebuje vse zelenje, ki ga šola

premore.) Odhitela sem do »mojih« in jih našla sklonjene nad mozaik. Eni so sodelovali, drugi so – kot so sami rekli – sodelovali z moralno podporo. Poznamo to, poznamo. Še vedno so bili vsi – tako navijači kot delavci – prepričani v končni uspeh, jaz pa sem razmišljala o videu, ki sem ga videla pred dnevi. Prinašal je informacijo o možganskem prefortalnem korteksu, ki naj bi bil pri mladostnikih še povsem drugače oblikovan in je eden od razlogov, zakaj mladi pogosto ne uvidijo posledic svojih dejanj in sprejemajo hitre, nerazumske odločitve. Presneti prefortalni korteks! Zaradi tebe bo razočaranje tako veliko. »Ni šans«, da bo kompozicija obvisela na nekaj nitkah laksa.

Odhitim domov, vmes kupim še nekaj pripomočkov za mlade umetnike, ki jih nujno potrebujejo do jutrišnjega dne. Čez nekaj ur prejmem slikovno sporočilo – umetnica je končana. Izgleda super, a še vedno dvomim. Zdržati mora do jutri – komisija bo naredila obhod sredi dneva.

Dan ocenjevanja. Komisija kroži med razredi, prav

tako pa tudi vsi dijaki, ki si ogledujejo izdelke drug drugega. Ne morem verjeti, kaj je nastalo. Vedno je bilo nekaj presežkov, a letos je prav vsak razred tako izviran, da smo navdušeni tudi profesorji, ki imamo po letih tovrstnih razstav že nekoliko zahteven okus. A če se moram pokesati dvomov v dijaško ustvarjalnost, se moram pred jaslicami mojega razreda zamisliti še toliko bolj. Napis za kompozicijo vabi, da se v podobi svete družine ogleda prav vsak grešnik. Odsev, ki zre

vame iz ogledal, je podoba odraslega, ki je od samega začetka do konca dvomil v uspeh mladih. Obstaja večji greh za nas, ki se z njimi ukvarjamo na profesionalni ravni?

Niso zmagali oni, pa tudi razred Aljoše s fikusi nezasluženo so prvo mesto osvojili tisti, ki so se na projekt pripravljali več tednov. Izjemni so bili! A tudi mozaik ogledal je navdušil, meni pa pustil dragoceno lekcijo.

Pred nekaj dnevi smo stopili v novo leto. Gospod, daj mi

miselnost mladostnika. V odnosu do tebe, do drugih! Ne tisto, ki bo sprejemala neprimerne odločitve, in ki bo na cesti ali drugod ogrožala življenja. Ne skrbite, kaj boste jedli in kaj boste oblekli ... Tvoja logika ni naša. Gospod, to je logika prefrontalnega korteksa mladostnika. Naj bom skrbna, odgovorna, a naj imam v odnosih do bližnjih vedno vero v to, da »bo stalo«, »bo viselo«, četudi na nekaj nitkah ... Mora ... Navsezadnje si Ti tisti, ki jih držiš. Jaz moram le obesiti in verjeti. ■

Nova paradigma mladinske pastorage?

Ali tradicionalna mladinska pastorage še odgovarja na potrebe današnjega mladega človeka? Upoštevamo postmoderna čas, v katerem so pristali mladi? Smo naslovili njihova hrepenenja v skladu z govoricco, ki ji bodo prisluhnilii?

GAŠPER M. OTRIN SDB, FOTO ARHIV GŽ

Kulture vseh časov so imele podobne skrbi. Na nekem egipčanskem papirusu iz l. 3000 pr. Kr. beremo: »Čas ni več isti kot nekoč. Sinovi več ne sledijo staršem.« Iz fragmenta babilonske gline iz 10. st. pr. Kr. pa kričijo besede: »Ta mladina je odpo vedala do mozga; je slaba, neverna in lena. Nikoli več ne bo kot mladina nek daj. Ne bo ji uspelo ohraniti naše kulture.« Tudi v pastorage se včasih dogaja, da smo dobri analitiki, a ostanemo le pri objokovanju časa, ki ga ni več. Smo v krču, v nekakšnem »pastoralnem nihilizmu«, obrnjeni sami vase in ne vidimo perspektive.

»VEROUČNE (M)UČILNICE«

Nismo vedno samo pionirji svojega časa. Imamo bogastvo tradicije, ki nam je zaupana, in pastoralnih intuicij, ki nas ženejo naprej. Imamo pa tudi bremena, ki nas težijo in jih ne zmoremo odvreči. Vprašamo se lahko samo o podobi naših veroučnih prostorov, ki imajo v večini podobo stoletnega frontalnega tipa poučevanja, da ne govorimo o domačih nalogah in zbiranjih lističev (nam je to v preteklosti prineslo kakšne sadove?). Koliko župnijskega proračuna namenjamo prenovi kipov, fresk, kelihov in koliko mladim (jim privoščimo vsaj »namizni nogomet«?). Ob vstopu v cerkev nas tam sprejme nabiralnik. Je to res najboljša dobrodošlica? Znamo poleg »klasičnih« pastoralnih vzorcev mladim ponuditi še kaj?

OTROŠKE KLOPI V CERKVI (P)OSTAJAJO PRAZNE

Zadnja leta se opaža, kako se klopi v cerkvi, ki so namenjene najmlajšim (tam, kjer jih imajo), počasi praznijo. Drugo opažanje ob tem pa bi bilo, zakaj nismo v cerkvah nikoli imeli klopi za mlade (oz. posebnega prostora v cerkvi). Mar to pomeni, da jim nismo posvečali dovolj pozornosti, se zanje dovolj zavzeli in jih razumeli? Simbolno bi lahko rekli, da se čisto točno ne ve, kam bi jih umestili (med otroke ne, med odrasle še ne, kam torej?). Po drugi strani pa imamo po župnijah toliko raznovrstne ponudbe za otroke in mlade kot še nikoli. Nekaj se torej ob vsem tem ne ujema.

PRIPADNOST BREZ VERE

Fenomen, ki ga opažamo, je, da mladi čutijo veliko pripadnost raznim verskim skupinam, istočasno pa jim za vero ni kaj dosti mar. Govorimo o t. i. *belonging without believing*, fenomenu, ki povzroča, da imamo odlične voditelje, skavte, animatorje, birmance ... toda v trenutku, ko prenehajo biti aktivni, izginejo s prizorišča. Navdušeni nad dejavnostjo in skupino, ravnodušni do Jezusa in zakramentov. Dejstvo je, da odnos mladih do vere ni linearen, je kompleksen, morda celo kontradiktoren, vsekakor težak. Mladim je daleč tradicionalna oblika cerkvenega okolja, večkrat sledijo »svoji« duhovnosti, ki je

Z VAMI ZMOREMO MNOGO

Ustanova **SKLAD JANEZA BOSKA**

NAMEN USTANOVE

Ustanovo Sklad Janeza Boska je leta 2011 ustanovil **Salezijanski inšpektorat** z namenom, da **pridobiva, zbira in deli** finančna sredstva za izvajanje **vzgojnih, izobraževalnih, pastoralnih** in drugih dejavnosti za mlade po načelih **preventivne pedagogike Janeza Boska** v raznih salezijanskih centrih v Sloveniji.

USTANOVA SKLAD JANEZA BOSKA JE USTANOVLJENA ZA:

podeljevanje štipendij in enkratnih pomoči za izobraževanje in izpopolnjevanje prostovoljcev in drugih sodelavcev

zbiranje sredstev za promocijo in izvajanje preventivnih vzgojnih dejavnosti in programov za mlade

organizacijo promocijskih dejavnosti in aktivnosti za pridobivanje finančnih sredstev za izgradnjo Don Boskovega centra v Mariboru in drugih centrov za mlade po Sloveniji

Za izvajanje zgoraj naštetih namenov Ustanova pridobiva sredstva iz **donacij** in **dediščin** pravnih ter fizičnih oseb, s **subvencijami** lokalnih skupnosti, upravnih organov, organizacij, združenj ter z **lastnim poslovanjem**.

Hvaležni smo za vsak vaš dar, katerega bomo pregledno in namensko posredovali za namene preventivne vzgoje mladih v duhu Janeza Boska.

PORABLJENA SREDSTVA

Ustanova Sklad Janeza Boska je v letu 2016 prejela več konkretnih prošenj za pomoč pri izvedbi mladinskih, socialnih in vzgojnih projektov. Finančno je podprla **19 projektov** v skupni vrednosti **22.490,00 EUR**.

ODOBRENA SREDSTVA SO BILA PORABLJENA ZA:

- dograditev zunanjih igrišč v Mariboru
- podpora družinam preko Aninega sklada
- nakup kombija v okviru uličnega dela na Skali
- udeležbo otrok na ustvarjalnem kampu v Veržeju
- dejavnost SMC Rakovnik: Šport lahko vzgaja in evangelizira
- poletni tabor otrok ob Krki v okviru Skale
- otroške, mladinske in družinske programe v Zavodu Marianum Veržej
- šport kot priložnost za vzgojo v SMC Sevnica
- cirkuško animacijo Akrobacija mladosti v Zavodu Andreja Majcna
- kreativno učilnico v okviru SMC Maribor
- osebno rast animatorjev župnije Kodeljevo
- Heresov športni turnir in ekskurzijo Balkan bivših gojencev Gimnazije Želimlje
- vzgojo animatorjev in pripravo otroških programov v SMC Cerknica

Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor gori v nebesih.

Janez Bosko

Ustanova Sklad Janeza Boska

še naprej rada podpira vzgojne projekte.

S tem namenom tudi zbiramo dodatna sredstva

in finančno podporo. Vsa sredstva, ki se zbirajo

na računu Ustanove, so pregledno vodena in porabljena.

Več sredstev bomo zbrali, več organizacijam bomo lahko pomagali pri izvedbi njihovih projektov za mlade.

NIČ VAS NE STANE, DA STE DOBRODELNI.

USTANOVA SKLAD JANEZA BOSKA

Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana

DAVČNA ŠTEVILKA: 64710521
MATIČNA ŠTEVILKA: 4035151000

Dodatne informacije

Janez Krnc
predsednik uprave

041 357 640
janez.krnc@sdb.si

MOŽNE OBLIKE PODPORE

NAKAZILO ZNESKA na račun
Ustanove Sklada Janeza Boska
SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)

DOHODNINSKA DONACIJA
www.donbosko.si/donacija

**PODARITEV NE/PREMIČNINE
oz. oporoka**

Oporoka naj bo lastnoročno
napisana in podpisana v dveh
izvodih; če je natipkana, morata biti
podpisani še dve priči; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

**Za vsak vaš dar smo hvaležni in
obljujamo, da bomo prejeta
sredstva namensko porabili za
preventivno vzgojo mladih
v duhu sv. Janeza Boska.**

oddaljena od župnijskih struktur. Prav zato pa predstavlja vročo temo Cerkevnega spraševanja vesti.

KDO ALI KAJ SE MORA SPREMENITI?

Če postavimo tezo, da se nekaj lahko spremeni in v to smo prepričani, potem se moramo vprašati, kdo ali kaj se mora spremeniti. Se morajo spremeniti mladi ali mi – pastirji, vzgojitelji, kateheti, starši ...? Se mora spremeniti naše življenje ali njihovo; naš način dela ali njihov; naše navade ali njihove; naš način razmišljanja ali njihov; naši vzorci ali njihovi?

.....
**Mladi čutijo veliko
pripadnost raznim
verskim skupinam,
istočasno pa jim za vero
ni kaj dosti mar.**
.....

Ena od poti nam pravi, da ne gre za to, da bomo mlade spremenili, temveč da se pustimo spremeniti mi. In na drugem mestu: najti načine, kako bodo lahko mladi postali protagonisti žive Cerkve.

Sprejeti to, da nas mladi spremenijo, pomeni razumeti, da zahtevajo od nas nov način, kako biti Cerkev: ki zna dajati in sprejemati, ki je gostoljubna in zna biti gostja (gostja mladih, ki jo sprejmejo). Potrebno je odmisлити Cerkev, ki je absolutna v vseh detajlih, in priti do Cerkve, ki ima odprta vrata, ki pušča mladim, da se izrazijo v svoji kreativnosti.

RESNIČNOST PASTORALNIH AKSIOMOV

Morali se bomo torej vprašati o resničnosti pastoralnih aksiomov. Morda bomo prišli do tega, da bomo govorili o novi paradigmi mladinske pastorale. Bogu hvala za prihajajočo škofovsko sinodo »Mladi, vera in razločevanje poklicanosti«, ki bo prvič v zgodovini prisluhnila prav njim, saj, kakor je ugotovil sv. Benedikt v svojem Pravilu, imajo morda prav ti najboljšo rešitev:

»Vedno, ko je potrebno v samostanu razpravljati o kakšni pomembni stvari, opat skliče celotno skupnost in naprosi posameznike, da se izrazijo o stvari. Potem, ko je poslušal mnenje vseh menihov, tudi sam premisli o stvari in se odloči tako, kot se mu zdi najprimernejše. Rekli smo, da se posvetuje s celotno skupnostjo, zakaj mnogokrat je prav najmlajši tisti, ki mu Gospod razodene najboljšo rešitev.« ■

MOJZES NAŠEGA ČASA

Ko gledam svet okrog sebe, se mi zdi, da je vse ena sama utvara, da ne vidim skoraj nič več drugega kot kulturo smrti. In to v času, ko bi se človek moral radostiti in kipeti od veselja, ker je bil rojen Jezus, naš Odrešenik.

DAMIJAN GRLEC SDB

V mislih hitro prevrtim vse znanje o zgodovini razvoja krščanstva in nelagodno ugotavljam, da živim v svetu, ki kot da krščanstva ne bi nikoli spoznal. Vesela novica evangelija je šla mimo, nanjo se ozira le še peščica gorečih kristjanov. Krščanstvo je svojo dokončno zmago nad poganstvom rimskega sveta izbojevalo na naših tleh, v bitki pri Mrzli reki 5. in 6. septembra leta 394. Torej več kot 1600 let je minilo, odkar je svetu bilo dano upanje na odrešenje, zaradi katerega so naši daljni predniki stopali pred tirane in darovali svoja življenja, za upanje za nas in v posnemanju svojega Odrešenika.

Takrat je kultura življenja premagala kulturo smrti, v praksi to danes skoraj ni več opazno. Človek je izgubil upanje do življenja, zavrzel ga je in ga zavrže vedno znova, še najbolj se tega zavemo, ko vidimo neskončno žrtvovanje nedolžnih otrok, krajšanje življenja tistim, ki svojega trpljenja ne morejo več prenašati ... Nič, kar gledamo danes, ni novega na svetu. Splav je bil eden od ključnih vzrokov za propad rimskega cesarstva, ker je civiliziran Rim dal prednost smrti, »barbari«, ki so ga osvajali, pa kulturi življenja. Naša civilizacija je splav in še mnogo drugih stvari

sprejela kot civilizacijsko pravico in se na vse načine trudi uničiti kulturo življenja, ki jo poseblja krščanstvo.

Mojzesa je Bog poslal, da judovsko izvoljeno ljudstvo izpelje iz sužnosti, štirideset let v puščavi, da so prišli v obljubljeni deželo. Slovenci smo dandanes prav taki romarji na poti skozi kulturo smrti. Bog nam je za to pot v življenje podaril novega Mojzesa, svetega Jožefa. Kot Mojzes vodi svoje ljudstvo skozi deželo smrti, tako Jožef vodi brate in sestre v Kristusu, jih varuje in zanje posreduje pri Bogu. Jožef je od 8. decembra 1870 zavetnik svete Cerkve, torej vseh nas, ki se imenujemo kristjani. Bog mu je naložil novo nalogo, poslal nam je neustrašnega pastirja, ki s svojo palico vodi ljudstvo in ga brani pred sovražnikom življenja, hudičem. Litanije svetega Jožefa imajo vzklík sveti Jožef, strah in trepet hudobnih duhov. Božji otroci postajamo čedalje bolj ranljivi in plen sovražnika življenja, utapljammo se v kulturi smrti. Mojzes je s palico udaril po Rdečem morju, da se je razdelilo na dvoje in omogočilo prehod izvoljenega ljudstva. Sveti Jožef bo na enak način s svojo palico kmalu udaril po kulturi smrti in naredil prehod kulturi življenja v deželo večnega Življenja, h Kristusu. Rdeče morje je izbrisalo sledi egiptovskega suženjstva, Jožef pa bo uničil kraljestvo teme in vodovje kulture smrti bo izginilo za vedno. Je v nas že dozorelo spoznanje, da je dovolj hlapčevanja kulturi smrti? Jožef je pred njo moral nekoč braniti, skrivati in reševati samega Božjega Sina. Danes ima nalogo, da enako stori za nas. Varuh svete Cerkve, pastir, ki nam pripravlja nov eksodus, je pripravljen. Smo mi? Iz ozadja stopa na čelo, da reši čredo, ki se izgublja. Sprejmimo ga v naša srca, zagorimo v ljubezni do njega, ki ga je Bog poslal, da nas kot novi Mojzes vodi v zmago življenja. Ne bojmo se, sveto Gospodovo ljudstvo, ob sebi imamo pastirja, ki nas bo neustrašno pripeljal do nebeškega Očeta. Sprejmimo ga v svoja srca!

JEZUS SPREJME MARIJO V NEBESA

»V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz.« (Jn 14,2-3)

PO S. MARIJI KO HA FONG PRIPRAVILA S. IRENA NOVAK HMP

Apostolska konstitucija, s katero je papež Pij XII. določil dogmo o Marijinem vnebovzetju, kaže v tej verski resnici na polno nadaljevanje posebne povezanosti med Marijo in Jezusom, njenim sinom.

Marija je vzeta v nebesa; njen vstali in poveljani Sin jo je sprejel v tisti »prostor«, ki ga je pripravil vsem svojim učencem, vsem tistim, ki hočejo hoditi za njim. Preden je zapustil ta svet, je Jezus izrecno rekel: »Grem, da vam prostor pripravim.« Prav je, da je njegova Mati zaradi globoke povezanosti z njegovo odrešenjsko skrivnostjo prva, ki je vzeta v njegovo bližino, prva, ki je deležna njegove slave.

Seveda Marijino materinstvo ni edini temelj njenega vnebovzetja in odnos med Jezusom in Marijo je veliko več kot le otroška navezanost; Sinova slava zaobjema tudi materino slavo in v tem pogledu ima Marijino vnebovzetje zelo poudarjen kristološki izraz. Lepo je misliti, da je ljubezen med Materjo in Sinom večna, je močnejša od smrti, gre preko časa in prostora.

Marija, ki priznava »velike reči«, ki jih je v njej storil Vsemogočni, je postala »veliko znamenje« upanja do vsemogočnega Boga. Cerkev, ki v zgodovini roma med težavami in preizkušnjami, gleda na Marijo, ki se blesti pred njo kot znamenje trdnega upanja in tolažbe. Zato je Pavel VI. ob koncu svoje apostolske spodbude O Marijinem češčenju povabil današnjega človeka, naj dvigne oči k Mariji: ona odpira vedra, svetla obzorja in izreka besedo, ki osrečuje. Daje namreč upanje, da bo za stisko prišla zmaga, za osamelostjo ob-

čestvo, za zmedo mir, za naveličanostjo in gnusom radost in lepota, za zemeljskimi pričakovanji večne dobrine, za smrtjo življenje.

Marija je mesto srečanja med nebom in zemljo, med večnostjo in časom, med Bogom in človekom. Je povezava med človeško majhnostjo in Božjo veličino.

Marija je na poseben način prisotna v trenutku našega prehoda iz tega življenja v večno srečo. V drugem delu molitve Zdrava Marija molimo: »Sveta Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrti uri.« To je zelo preprosta, a zelo občutena prošnja. Vemo, da smo tudi ob smrti uri grešniki in potrebujemo pomoč; vemo, da je to odločilna ura, saj gre za popolno in dokončno izročitev Stvarniku.

Potrebujemo Marijino pomoč, ki je za to uro strokovnjakinja; tisto uro je živela v vedrini. Pripravljala se je vse življenje, tako da je trenutek za trenutkom postavljala svoje življenje v območje večnosti. Marija je bila navzoča ob Sinovi smrti uri; v tisti uri je Jezus, preden je izrekel: »Dopolnjeno je!«, izročil vse človeštvo, vse ljudi svoji materi, da bi jih imela za svoje otroke. Sin je hotel, da Marija poskrbi za naše življenje in za našo smrt. Kot je bila navzoča ob Jezusovi uri, bo navzoča tudi ob vseh svojih otrocih, ki ji jih je Jezus izročil. Prav gotovo ne bo zamudila! ■

JE ZALJUBLJENOST ZAČETEK POKLICANOSTI?

JANEZ SUHOVERŠNIK SDB

Fant in dekle, ki začenjata svojo skupno pot, sta ob pogledu drug na drugega tako očarana, da se zdita skoraj nerealna. Vsako njuno delo spremlja misel na ljubljeno osebo. Vsak možen trenutek bi rada preživela skupaj. Vse drugo v življenju postane manj pomembno v primerjavi z njim/njo. V iskanju drug drugega postaneta celo drzna in neutrudljivo nora, samo da bi ugodila drug drugemu.

Nekaj podobnega se zgodi tudi pri poklicanosti v duhovni ali redovni poklic. Primer takšne velike zaljubljenosti v Božji klic sta doživela sv. Frančišek Asiški in sv. Janez Bosko. Frančišek Asiški je bil pripravljen v tem zanosu objeti gobavca, ki ga prej ni hotel srečati. Pripravljen je bil odvreči vse svoje cunje in jih izročiti svojemu očetu ter se zakriti s plaščem, ki mu ga je odstopil škof. Don Bosko je bil že kot otrok pripravljen delati vse popoldneve in noči po šoli, zato da si je z delom zaslužil nekaj denarja, s katerim si je plačal redno šolanje, da bi lahko potem vstopil v bogoslovje.

Kakšno moč ima poklicanost, vidimo tudi iz odlomka o Marijinem oznanjenju. Marijo je potem, ko je Bogu privolila, da postane Božja Mati, kar odneslo k teti Elizabeti. V nekakšnem zanosu ponese veselo novico svoji sorodnici, ki v duhu ob srečanju z njo nemudoma zasluti njeno novo poklicanost. Zaljubljene osebe ne moreš spregledati. Navadno kar žarijo od navdušenja in takšna je bila Devica Marija, ki je bila zaljubljena v Boga. In kakor zaljubljenici radi prepevajo drug drugemu svoje ljubezenske pesmi, je tudi Marija v pričo svoje sorodnice Elizabete zapela Bogu: »Moja duša poveličuje Gospoda, moje srce se raduje v Bogu, mojem zveličarju«. (Lk 1,46–47).

O svoji poklicanosti Marija ni povedala komur koli ali vsem hkrati, ampak si je izbrala osebo, ki ji je najbolj zaupala in je vedela, da jo bo v tem lahko razumela, saj je bilo tudi Elizabetino materinstvo Božji poseg. Na naši poti odgovora na Božji klic so zato zelo pomembne osebe, ki so doživele Božji poseg ali klic. Te osebe mi lahko pomagajo, da se tudi

Molitveni nameni

FEBRUAR

Prosimo za bolne in ostarele, da bi svoje trpljenje združevali s Kristusom na križu in bi okrepljeni z zakramenti Cerkve mladim rodovom kazali pravo pot življenja.

MAREC

Prosimo za mame in očete, ki pričakujejo otroka, da bi ga z veseljem sprejeli in bi bili vedno znova odprti za novo življenje.

APRIL

Prosimo za mlade, da bi se v življenju odzvali Božjemu klicu v zakonski, duhovni ali redovni poklic.

moj poklic razvija v pravo smer. Biblicisti pravijo, da je bila Marija ob oznanjenju stara komaj 14 let. Po naših merilih je bila pri teh letih skoraj še otrok. Naša poklicanost zato ni povezana z odraslostjo in človeško, duhovno zrelostjo. Temu pritrjuje tudi Jezusova izbira prvih učencev, ki jih ni pred tem preizkusil, ali bodo dovolj dobri in sposobni za poslanstvo, ki jim ga je zaupal. Preprosto je tvegala. Najprej je učence poklical in šele nato jih je začel učiti. Začel se je tako imenovani čas 'učencevstva'. Tudi pri fantu in dekletu ne gre za dolgotrajni proces razločevanja, za katerim bi sledila zaljubljenost. Ne! Enako je s poklicanostjo v duhovni ali redovni poklic. Najprej se zgodi in nato se začne pot razločevanja in odločitev, da se želim Bogu posvetiti za vedno.

Poklicanost je zato v prvem trenutku neke vrste zaljubljenost, pa naj gre za zakonski ali na drugi strani duhovni poklic. Če zaljubljenost ne preraste v ljubezen, potem je odnosa med fantom in dekletom konec. Na novo zaljubljeni par mora iz zmenkov in spoznavanja preiti v načrtovanje svojega skupnega življenja. Enako lahko rečemo tudi za duhovni in redovni poklic. Iz poklicnega navdušenja nad duhovništvom ali redovništvom se poklicani počasi usmerja v enega od oblik apostolskega ali kontemplativnega duhovnega življenja. Kogar v ta poklic kliče Bog, bo z Božjo pomočjo korak za korakom zorel v tem svojem poklicu.

Devica Marija je proti koncu svojega življenja evangelistu Luku znala pripovedovati o svoji poklicanosti tako doživeto, kakor bi se ji oznanjenje zgodilo tisti dan. Zakonci, duhovniki, redovniki in redovnice nam včasih govorijo o svoji poklicanosti, kako in kje se je zgodilo. Vedno znova nas navdušijo. Sv. Janez Pavel II. je zapisal, da bodo današnji mladi rajši kakor pridigam prisluhnili pričevanjem. Ob dolgih zimskih večerih imamo veliko priložnosti, da mladim spregovorimo o kakšnem drobcu našega klica in poklica, ki je, kakor pravi sv. Janez Pavel II., dar in skrivnost.

Novi salezijanski predstojnik **MARKO KOŠNIK**

Na god sv. Janeza od Križa, 14. 12. 2017, je vrhovni predstojnik Ángel Fernandez Ártime imenoval novega inšpektorja Inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana v osebi duhovnika salezijanca mag. Marka Košnika, ravnatelja salezijanske skupnosti Ljubljana Rakovnik.

Kot 14. inšpektor inšpektorije, ustanovljene leta 1922, bo v maju 2018 nasledil mag. Janeza Potočnika, ki to službo opravlja od 24. 5. 2012.

V prvem odzivu na Radiu Ognjišče je dejal, da ga je ob imenovanju pomirila misel: zaupano ti je – zaupaj. Iz voščil sobratov, članov salezijanske družine in mladih je začutil iskreno veselje, optimizem in navdušenje. To je zanj spodbuda in kazalec zaupanja, da bo dober predstojnik, dober oče tako velike družine – odgovoren, sočuten in tudi odločen. Kot oni se bo tudi sam trudil, da bi po njem Bog izpolnil svoj načrt. Ob imenovanju so mu na misel prišle tri besede, ki jih je vzel za nekakšno vodilo. Prva beseda je VIDETI s simbolom oči, povezano s sveto Lucijo, ko ga je vrhovni predstojnik prvič poklical; druga ITI V GLOBINO s simbolom srca, povezano s svetim Janezom od Križa, ko ga je vrhovni predstojnik imenoval za inšpektorja; tretja beseda pa je PREBUJATI ŽIVLJENJE s simbolom luči, ko stopa na pot novega služenja.

»Stopimo skupaj« je njegov klic in vabilo vsej salezijanski družini, »saj bomo le tako v srcih naših mladih učinkovito prebujali življenje.«

»MUČENIŠKA SMRT BI BILA NAJVEČJA SREČA«

Med Majcnovimi dopisi iz časa pred odhodom v misijone imamo v arhivu samo eno pismo in to sestri Marici: »Spodobilo bi se, da bi Ti kaj dal za godovno vozilo. Pa saj veš, da nimam ničesar. Le eno mi je mogoče, namreč moliti. Tu bom pa storil svojo dolžnost. Presveta evharistija je središče in iztočišče vseh dobrot. Presveta evharistija naj bo tudi naše zatočišče ... Tako bomo vsi, dasiravno daleč drug od drugega, vendar v duhu vedno združeni pri našem Gospodu ...« (Rakovnik, 16. mar. 1930).

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ SDB, VICEPOSTULATOR

Na razglednico salezijanskega počitniškega doma nad Brezjami napiše: »Bil sem peš na Brezjah« ... in v tej koči sem se »poslovil od bogoslovcev, avg. 1935«.

Iz Kunminga na Kitajskem, kjer je Majcen deloval od 1935. do 1951. leta, imamo v arhivu kakih trideset njegovih pisem. Ta pisma misijonar piše še posebno za salezijanski vestnik in obvešča inšpektorja Ivana Špana, sobrate in oratorijance o misijonskem delovanju ter jih tako navdušuje za misijone in misijonsko pomoč. Ne straši jih z opisovanjem roparskih in vojnih grozot, »saj je Božja roka vedno z misijonarji. Če bi pa Bog vendar določil mučeniško smrt, bi bila pač to največja sreča in največja zaslužna kolajna, ki bi nam jo sam Jezus pripel na naše mrtvo telo« (15. jan. 1939). (Veliko več je poročil, ki jih pošilja predstojnikom, še posebno v Hong Kong, in so tudi bolj stvarna, a jih tu ne bomo predstavljali.) O pač, tudi v domovino piše o japonskih napadih, predvsem pa o Marijini pomoči. »Ko sem tiste grozne dni klečal v skrivališču pod našo hišo, med svojimi sirotami in je na

stotine bomb padalo okoli našega zavoda ter ga premajalo v vseh mogočih smereh, sem se zaupno obrnil na ljubeznivo rakovniško Marijo. Prosil sem jo, da naj nam pomaga, in nas reši. Poleg svetinjic in relikvij sv. Janeza Boska sem na streho položil tudi dve podobi rakovniške Marije, ki sem jih svoj čas prinesel v misijone. Kljub številnim zračnim napadom smo bili doslej še vedno rešeni ...« (2. nov. 1940).

Razglednica salezijanskega počitniškega doma nad Brezjami

Kerečev misijonski sklad

Do 19. 12. 2017 ste darovali Črnilogar M., Rejc A., Okorn T., Rejec J., Kerec M., Tušar C., Klemenčič M., Meglen I., Močnik V., Malovrh F., Kristan B., Šenk M., Rihtar F., Rihtar H., Polak I., Brezavšček R. in drugi neimenovani dobrotniki misijonov. Bog povrni!

V vojnem času se Andreju Majcnu posrečijo le redki pisni stiki z domačimi. Od leta 1941 je mama namreč begunka pri družini hčerke Milke na 'nemški' strani Save (Sevnica, Blanca). Po vojni pa Majcen piše sestri Marici: »Predraga sestra! Že veliko let je poteklo, odkar sem prejel Tvoje in mamino zadnje pismo ... Piši, kje je mama, kako ji kaj gre ...« (7. jul. 1946).

Ko so komunisti na Kitajskem prevzeli oblast, mu mama piše: »Od strica Toneta sem zvedela žalostno vest, ki je Tebe zadela, dragi moj sin! Žalosti me, ker nobeno pismo od nas Tebe ne doseže. Kako je vendar to? Moja srčna želja je že dolgo, da prideš čim prej domov ... (30. mar. 1951). Majcen je Kitajsko zapustil 15. sept. 1951 in bil za »prehodno« leto poslan v portugalsko kolonijo Macau za učitelja francoščine (!), od koder mami piše – ne brez dobre volje, ki Majcna ne zapusti niti v najtežjih trenutkih: »Če bom odpotoval proti Filipinom, kjer bi me radi na otoku Cebu naredili za ravnatelja, še ne vem. Saj se nič kaj preveč ne silim – seveda pokorščina pa je tudi potrebna ... Tam bo pa treba začeti po angleško in špansko govoriti. – Bi bilo potrebno bit med apostoli tisti dan, ko je Gospod poslal Svetega Duha apostolom, da je vsak vse jezike govoril. – Je kar težko v butico stlačiti toliko besed in pravil tolikih jezikov ... Draga mamica, sprejmi moje najlepše pozdravčke in kaj moli za me, pa lepo pazi na svoje zdravje, da se bomo lahko le vendarle enkrat videli. Tvoj sin Slavko« (20. apr. 1952).

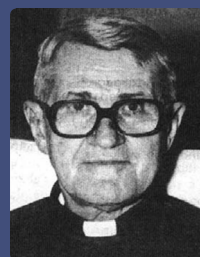
Pisem in kartic materi je le osem, druga pa so naslovljena na sobrate in druge domače. ■

LUČ SVETOSTI V SALEZIJANSKI DRUŽINI SE ŠIRI

FRANČIŠEK CONVERTINI SDB se je rodil 29. 8. 1898 v italijanskem Bariju. Po ujetništvu na Poljskem v 1. svetovni vojni je postal salezijanski duhovnik in odšel v misijone v Indijo, kjer je umrl 11. 2. 1976 v Krishnagarju. Edini je lahko vstopal v domove hindujcev in muslimanov. Pomagal je vsem, ne glede na vero. Cerkev ga je 20. 1. 2017 razglasila za častitljivega.

JOŽEF (WECH) VANDOR SDB se je rodil 29. 10. 1909 v Dorogu (Madžarska), umrl pa 8. 10. 1979 v Santa Clari na Kubi. Po vstopu k salezijancem je študije nadaljeval v Italiji, po duhovniškem posvečenju pa odšel v misijone na Antile. V času najtršega komunizma je deloval na Kubi in kot mediator reševal nedolžne ljudi. 20. 1. 2017 ga je Cerkev razglasila za častitljivega.

OKTAVIJ ORTIZ ARRIETA SDB se je rodil v Limi (Peru) 19. 4. 1878. Postal je salezijanski duhovnik, leta 1922 pa je bil imenovan za škofa škofije Chachapoyas na severu perujskih And, kjer je nenehno potoval in osebno spodbujal versko in pastoralno življenje vse do smrti 1. 3. 1958. 27. 2. 2017 je Sveti sedež v postopku za svetništvo priznal njegove herojske kreposti.

S. ANTONIETA BÖHM HMP se je rodila 23. 9. 1907 v Bottropu (Nemčija). Po večnih zaobljubah je delovala v misijonih, v Argentini, Peruju in Mehiki. Bila je močna žena, pripravljena prisluhniti ter vdana v Boga in Marijo Pomočnico. Umrla je 27. 4. 2008. 7. 5. 2017 se je v mehiškem mestu Cuautitlán začel škofijski postopek.

ODSEV BARVNEGA OKNA

s. IVANA PEROVŠEK, hči Marije Pomočnice, misijonarka

Sestro Ivano so opisali kot veliko barvno okno, skozi katerega odseva veliko barv. Na pogrebni sv. maši je duhovnik o njej dejal, da sicer ni bila duhovnik, bila pa je posvečena hostija. Bila je globoko duhovna, čeprav je opravljala najbolj preprosta vsakdanja opravila.

S. MILENA DERLINK HMP
POVZETO PO FACCIAMO MEMORIA, FOTO ARHIV HMP

Njen brat Ivan je postal salezijanec in tako olajšal tudi njej vstop v našo Družbo. Tudi njen nečak je postal duhovnik, a so ga po vojni ubili. Prva leta redovne vzgoje je preživela v Coneglianu v Italiji in tam naredila tudi prve zaobljube. Eno leto je še ostala v tej hiši. Od leta 1918 do 1923 je bila v Nizzi Monferrato asistentka postulantinj, ki so prihajale iz Jugoslavije. Tam je videla tudi številne sestre, ki so se pripravljale in odpotovale v misijone. M. Clelia Genghini, ki je imela njej lastno intuicijo, je s. Ivani svetovala, naj napiše misijonsko prošnjo.

Tako je 12. 9. 1923 prispela v Punta Arenas, v argentinsko Patagonijo. Tu se je srečala z velikim uboštvom in težavo glede jezika. Kljub temu se je takoj začela posvečati otrokom v oratoriju in jih začela pripravljati na prvo obhajilo.

Leta 1930 je odšla v Puerto Deseado. Tam so sestre stanovale v zapuščenem hotelu, kjer je primanjkovalo vsega, tudi vode, in zato so se toliko bolj razveselile dežja, ki je napolnil vodnjake. Predvsem pa ji je bilo hudo, da so bili ljudje zelo brezbržni v verskem življenju. Navadili so se živeti brez Boga. S. Ivana se

S. Ivana Perovšek ob 60. obletnici zaobljub (1976)

Rodila se je 13. 5. 1889 v Ortneku, umrla 11. 3. 1978 v Rio Gallegosu. Prve zaobljube je naredila 23. 9. 1916 v Coneglianu, večne pa 29. 9. 1922 v Nizzi Monferrato (Italija).

je vrgla na delo in predvsem otroke pripravljala na krst in prvo sv. obhajilo. Skupaj z duhovnikom in še eno sestro je vzgajala tudi odrasle. V skupnosti je bila vratarica ter prala in likala perilo. Ni se ustrašila niti najtežjih del. Kljub obilici dela se ni odpovedala neposrednemu apostolatu. Te njene besede so toliko bolj pomenljive, saj jih je izrekla po petdesetih letih dela v misijonih.

Ob nedeljah je hitro pripravila jedilnico za kosilo, nato pa se odpravila k maši. Spotoma je vabila ljudi, ki jih je srečala, da se ji pridružijo. Izrabila je vsako priložnost za veselo oznanilo: po poti, v trgovini ... Rada

se je zadrževala z otroki in odraslimi ter jim oznanjala evangelij. To je bila njena velika skrb in ljubeča predanost. Z vsem srcem se je posvečala verouku otrok kakor tudi družinam, da bi otroci, ki so bili krščeni in so hodili k verouku, našli v domači družini oporo in zgled za krščansko življenje.

Leta 1939 je za dve leti odšla v Rio Gallegos, se vrnila v Puerto Deseado za tri leta, nato pa spet odšla v Rio Gallegos. Bila je kuharica, garderoberka, vzgojiteljica v otroškem vrtcu. Vedno je bila pripravljena na vse, tudi na menjavo hiše ali dela. Pogumno je posredovala tudi pri oblasteh, ko se ji je zdelo potrebno. Tako je vztrajno hodila na ministrstvo in prosila, da bi v državne šole uvedli verski pouk. Za to sta bila potrebna pogum in ponižnost. Tu je še drugi primer, ko je neutrudno hodila od vrat do vrat, dokler ni dosegla, da bi prenašali sv. mašo po radiu. Župnik in sestre so bile vesele tega njenega uspeha.

Ko je škof v Rio Gallegos prosil ravnateljico, naj mu pošlje sestro za katehezo, je s. Ivana to sprejela in bila od leta 1967 do 1972 edina odgovorna za to poslanstvo. Nič je ni zadrževalo, ne mraz, ne vročina, ne dež ali veter. Otroci so jo imeli zelo radi. Z njimi se je igrala, smejala in jim pripovedovala zgodbe, kljub letom, ki jih je že imela. Vedno jim je kaj prinesla: igrače, podobice ali bombone. Če je slučajno zamujala, so jo šli otroci iskat.

Večkrat je tudi ustavljala avtomobile in prosila za prevoz, samo zato, da je lahko govorila z voznikom. Nekoč je prosila za prevoz gospoda, ki ji je v pogovoru rekel: »Toda jaz sem zelo hudoben človek.« Takoj mu je odgovorila: »Potem bom molila in prosila Gospoda, da boste postali dobri.« Čez nekaj mesecev je ta gospod (Allende) postal predsednik Čila.

Na izletu z gojenkami v Puerto Deseado (1941)

Skupnost sester HMP v Rio Gallegosu (1976)

Sosestre so izpostavile njeno odprtost v pokoncilskem času na področju liturgije in kateheze. Udeležila se je raznih tečajev duhovnosti in posodabljanja. Ni se bala izraziti svojih vprašanj in razmišljanj.

Ko je duhovnik, ki je vodil duhovne vaje, izhajal iz Božje besede – to je bila novost za tiste čase – se je s. Ivana zelo razveselila. Ko je govorila z duhovnikom, je občudoval njeno duhovno globino. Tudi v skupnosti so začeli uvajati podelitev Božje besede in s. Ivana je bila prva, ki se je navdušila nad tem.

Gojite duha žrtve v majhnih stvareh in delajte samo za Boga.

V zadnjih letih, ko ni več mogla toliko delati, je ostajala več časa pred Jezusom v tabernaklju. Prisostvovala je več mašam in vsak dan molila križev pot. Vzdihljaji so bili kot dihanje njene duše, ko je kvačkala ali pletla. Umrla je zaradi infarkta, potem ko je prejela poslednje zakramente in blagoslov Marije Pomočnice. Mestne oblasti so po njej poimenovala eno od ulic v Rio Gallegos, ker so jo priznali za pionirko, ki je pospeševala civilizacijo in kulturo v njihovem mestu.

Imela je duha molitve, poslušnost in globoko vero. Ko so jo nekoč vprašali, kaj bi svetovala dekletom, ki bi želele postati misionarke, je odgovorila, naj gojijo duha žrtve v majhnih stvareh in naj delajo samo za Boga, ne da bi pričakovale povračilo. To drži pokonci misijonski poklic.

BOGATENJE OB IZKUŠNJAH

Od 23. do 26. novembra 2017 smo se v Veržeju zbrali predstavniki iz Slovenije, Rusije, Ukrajine, Litve, Poljske, Slovaške, Češke, Madžarske in Hrvaške na regionalnem kongresu Združenja salezijancev sotrudnikov.

TILEN MLAKAR, KOORDINATOR ZDRUŽENJA SALEZIJANCEV SOTRUDNIKOV

Z nami so bile gostje iz našega vrhovnega sveta: svetovna koordinatorka Noemi Bertola, delegatka HMP za sotrudnike s. Leslye Sandigo ter svetovna upravnica Cinzia Arena. Predstavile so nam najnovjše dokumente na področju formacije in ekonomske solidarnosti, ki so služili za pogovore, debate in izmenjave izkušenj.

PRELOMNA LETA

Pretekla leta so bila za Združenje salezijancev sotrudnikov v svetovnem merilu prelomna. Sprejeli smo nekatere spremembe našega temeljnega dokumenta, Načrta apostolskega življenja (NAŽ), da bi kar najbolj odgovarjal potrebam današnjega časa in življenju Združenja v 21. stoletju. Temu je sledil še nastanek treh novih dokumentov: komentarja NAŽ, smernic za formacijo in kriterijev vodenja Združenja.

DUH NOVEGA TEMELJNEGA DOKUMENTA

Prenovitev našega temeljnega dokumenta leta 2012 je potekala v duhu besed nekdanjega vrhovnega predstojnika don Pascuala Chaveza, ki je dejal: »Čas je za laike z večjo identiteto, predanostjo in odgovornostjo.« Znamenja časov nam namreč govorijo, da bomo imeli laiki v Cerkvi vedno večjo vlogo, z njo pa tudi odgovornost, na katero smo poklicani, da jo sprejmemo.

V skladu s tem duhom novi NAŽ prinaša večji poudarek na poklicanosti za salezijanca sotrudnika, na katero naj bi posamezniki in naše skupnosti odgovorili z enako zavzetostjo in predanostjo kot tisti, ki čutijo poklic za salezijanca ali salezijanko. A tu ne gre za

omejevanje naše svobode, temveč za svobodno odločitev, ki daje življenju večjo kvaliteto – ne le posameznega sotrudnika, temveč celotnih skupnosti, saj »ne težimo le k dobremu individuuma, ampak k skupnemu dobremu« (s. Leslye). Da bi to lahko uresničili, mora biti odgovor naš poklic živeti (1) v zvestobi, (2) z otroškim veseljem in (3) v bratskem deljenju. Kot nam razlaga Statut, se to bratsko deljenje in življenje skupnosti udejanja preko medsebojnega spoznavanja, skupne rasti, deljenja izkušnje vere in načrtovanja našega poslanstva.

NA NOVO POSTAVLJENI OKVIRI FORMACIJE

Člani vrhovnega sveta so dali veliko poudarka tudi na predstavitvi dokumenta Smernice in namigi za formacijo salezijancev sotrudnikov. Dokument izhaja iz spoznanja in izkušnje, da učenje teorije za celostno formacijo ni dovolj. Potreben je razvoj tako posameznikovega znanja kot praktičnih veščin, identitete in odnosov. Da bi nam pomagal v opominjanju na več razsežnosti človekove rasti, je dokument posvojil t. i. štiri Delorsove stebre učenja, ki posameznikovo formacijo delijo na: (1) znati (intelektualno znanje), (2) znati narediti (praktične veščine, sposobnosti), (3) znati biti (rast identitete, vrednot, motivacije) in (4) znati živeti v odnosih (človekova socialna razsežnost). Dobra formacija mora vsebovati vse štiri stebre, ki drug drugega dopolnjujejo. Poleg tega dokument predlaga tudi razdelitev ciljev na človeško, krščansko in salezijansko dimenzijo. Ti dve delitvi nam pomagata bolje načrtovati tako začetno kot trajno formacijo ter zastavljene cilje tudi preveriti.

POMANJKANJE POKLICEV IN MOŽNI ODGOVORI NANJE

Pomemben del kongresa je bila tudi razprava o težavah pri pridobivanju novih poklicev, ki so značilne za celotno zahodno družbo. Čeprav torej velik del razloga tiči v širši družbi in težavi sodobnega človeka pri sklepanju življenjskih odločitev, različne inšpektorije na te nove izzive odgovarjamo različno uspešno.

Med dobrimi praksami velja gotovo izpostaviti Slovaško, kjer je sotrudnikov več kot 1.100 in vse od leta 2000 beležijo redno rast novih poklicev. Le letos imajo 72 kandidatov. Kot so povedali predstavniki te inšpektorije, njihov sistem temelji na močnih skupnih duhovnih trenutkih (duhovne obnove, duhovne vaje ...) in na aktivnosti centrov, ki so obrnjene navzven. Predvsem so prizadevni pri ustanavljanju zakonskih skupin in animaciji drugih družin.

Izpostaviti velja tudi Hrvaško, kjer se letos na sotrudištvo pripravlja 20 kandidatov. Ob primerjavi centrov, ki imajo veliko novih poklicev, s tistimi, ki jih nimajo, je hrvaški koordinator razmišljal, da gre med njimi za dve temeljni razliki: bolj živi centri imajo (1) dobre delegate (salezijance ali salezianke), ki jih spremljajo z zavzetostjo in zanimanjem, ter (2) kvalitetne skupne projekte, ki negotvarjajo ožjo in širšo okolico. Med takšnimi

je gotovo najvidnejša zasebna salezijanska osnovna šola, ki jo je leta 2014 ustanovil zagrebški center salezijancev sotrudnikov. Gre namreč za prvi primer v svetovnem merilu, ko so osnovno šolo samostojno ustanovili prav sotrudniki.

SADOVI KONGRESA

Ob zaključku kongresa je bilo izpostavljenih nekaj spoznanj in predlogov, ki jih udeleženci polagamo na srce tudi vsem ostalim članom našega Združenja. Med drugim vidimo priložnosti v izboljšanju svojega pričevanja in zgleda ter v konkretnem apostolatu – tako posameznikov kot krajevnih centrov. Prizadevati si želimo za boljše odnose med seboj in drugimi vejami salezijanske družine ter za več načrtovalne miselnosti pri našem delu in formaciji. Pri pridobivanju novih članov pa spodbujamo k večji pozornosti na animatorje in druge osebe, ki so vključene v salezijanske vzgojne ustanove, ter jim pogumno predlagati poklic salezijanca sotrudnika.

Poleg naštetega je pokrajinski kongres koristil našemu povezovanju, medsebojnemu spoznavanju in bogatenju ob izkušnjah drugih salezijancev sotrudnikov, ki v različnih državah, na različne načine, živimo isto poklicanost življenja in dela – v svetu, v blagor mladih, v slogu Janeza Boska. ■

Pot od želje v srcu do prvi

Skupno srečanje prostovoljcev vseh odprav

Del odprave na obisku pri don Bosku v Turinu

Odprava za Etiopijo na dan odhoda

Jeseni 2016 je društvo Iniciativa Angola začelo z iskanjem mladih nadobudnih prostovoljcev, ki bi želeli poletje 2017 preživeti malo drugače. Zainteresirani smo imeli na izbiro misijonske odprave v Etiopijo, Angolo ali Mozambik.

MARTIN TREVEN, TINA BAČAR

Naše potovanje se je začelo novembra, na prvem skupnem srečanju v Želimljah. Namenjeno je bilo predvsem medsebojnemu spoznavanju in druženju. Obiskal nas je tudi misijonar, ki že več let deluje na Madagaskarju, in z nami podelil svoje bogate izkušnje s terena.

Takoj po novem letu je sledilo drugo skupno srečanje, na katerem smo najprej spoznali don Boskovo življenje in salezijanski način dela z mladimi ter se dokončno razdelili po posameznih odpravah.

V februarju in marcu smo spoznavali zgodovino in kulturne značilnosti Etiopije in določili destinacijo naše odprave. To je bil salezijanski mladinski center v Gambeli, ki se nahaja na najrevnejšem področju Etiopije, na zahodu države.

Zastavili smo si načrt, kaj vse moramo pred odhodom narediti, si razdelili zadolžitve in se pogovorili o prvih idejah za zbiranje materiala in sredstev.

Konec aprila smo se v nekoliko okrnjeni zasedbi podali po poteh don Boska. Obiskali smo njegov rojstni kraj in Oratorij v Turinu. Ko hodiš po tistih krajih, se te res dotakne don Boskova preprostost in zaupanje v Božjo voljo ter Marijino pomoč, s čimer mu je uspelo na prvi pogled nemogoče. Koliko otrok je potegnil z ulice in jim dal upanje za boljše življenje! Nam pa je zapustil res bogato dediščino, ki jo salezijanci še danes širijo po vsem svetu.

Po navdihujočem obisku Turina smo se končno na polno vrgli v priprave. Potrebno je

bilo urediti še toliko stvari! Potni listi, vize, cepljenja ... V tem času smo tudi predstavljali svojo odpravo po različnih župnijah in pri tem zbirali material in denarna sredstva za misijonski center. Za vse nabrane darove so bili salezijanci v Gambeli izredno hvaležni, saj so z našo pomočjo pokrili celoten program poletne šole za otroke iz njihovega okrožja.

Kar naenkrat je bil tu 24. junij, konec šole, nas pa sta do odhoda ločila le še dva tedna. Prostovoljci vseh odprav smo se ponovno zbrali, tokrat na Rakovniku, kjer smo pri slovesni sveti maši prejeli blagoslov in male misijonske križke.

Sledile so še zadnje mrzlične priprave na odhod. V lokalnih lekarnah smo pokupili spreje proti komarjem, se opremili s širokimi zračnimi hlačami (nujna oprema za Afriko 😊) ter se založili z zdravili, čokolado in cedevito.

In prišel je ta tako težko pričakovani dan ... Odhajamo!!!

Imeli smo toliko kovčkov, polnih šolskih potrebščin, igrač in rabljenih oblek, da smo potrebovali še dodatno prikolico za vso prtljago! 😊

Prvi korakov na afriških tleh

Urejanje zbranih šolskih potrebščin

Pogled na zeleno Afriko skozi letalsko okno

Vožnja skozi Gambelo

Iz Zagreba smo najprej odleteli v Rim, kjer smo na naslednji prestop čakali kar devet ur.

Končno je bila ura triindvajset in vkrcali smo se na ogromno letalo, ki nas je čez noč poneslo na našo sosednjo celino. Pogled na Afriko od zgoraj ob sončnem vzhodu je naravnost veličasten! Še vedno ne razumem, kako je lahko večina potnikov ta čudovit dogodek gladko prespala ...

In kar naenkrat smo bili tu ... Afrika!!!

Žal na letališču v Addis Abebi nismo imeli časa uživati v prvih korakih po afriških tleh, saj smo imeli do notranjega leta v Gambelo le pol ure! Začel se je tek po letališču, preverjanje vize in dokumentov, iskanje pravega terminala, uslužbencem pa se ni nikamor mudilo. Afrika je pač Afrika, vse gre malo počasneje in malo bolj po domače! ☺

Vsi »prešvicani«, večinoma od teka, malo pa tudi od živčnosti, smo se končno vkrcali na manjše letalo, ki nas je poneslo na končno destinaci-

jo, v Gambelo. Bili smo edini belci in moramo priznati, da je občutek kar malo hecen. Nenadoma si ti tisti »ta čuden«, ki ga vsi gledajo, a na tovrstno pozornost smo se v prihodnjem mesecu še do dobra navadili.

Tik pred pristankom je sledilo presenečenje ... Kaj si predstavljate, ko pomislite na Afriko? Najbrž pesek, puščavo, sušo, pomanjkanje vode ... Nekaj takega smo pričakovali tudi mi, zato nas je pogled na široke zelene gozdove in travnike več kot presenetil. Nekako smo namreč spregledali dejstvo, da se tja odpravljamo v deževnem obdobju, ko tudi Afrika za krajši čas ozeleni. ☺

Po izkrcanju na majhnem letališču v Gambeli je sledil naslednji šok. Kje so naši kovčki? Vsi ostali potniki so že odšli, ko smo mi še vedno stali v prostoru za prtljago in upali, da se bo od nekje pojavila tudi naša. Na srečo smo hitro razrešili težavo, ko je upravnik letališča potrdil, da je z njo vse v redu in da jo dobimo naslednji dan, saj je ostala na prejšnjem letališču.

Pri izhodu z letališča sta nas sprejela mlada etiopska salezijanica, Solomon in Sirak, ki sta postala naša zvesta zaveznika in družabnika. Po začetnem pozdravu in njenem osuplem: »Vas je pa veliko! Smo mislili, da pridete samo trije!« smo se odpravili proti mini kombiju. Še dobro, da nismo imeli prtljage, ker smo bili že mi sami natlačeni kot sardelice! ☺

Po luknjasti cesti, ki si je komaj zaslužila, da ji rečemo makadamska, smo se peljali skozi Gambelo. Ob poti smo ves čas srečevali osle, ljudi z butarami na glavah in male modre trikolesnike, ki jih imenujejo *badžadže*. Vznemirjeno smo se ozirali skozi okna, se navduševali nad nam čisto novim svetom in mahali domačinom. S še večjim veseljem so nam mahali nazaj.

Po pol ure vožnje smo končno prispeli do dolge modre ograje salezijanskega »kraljestva«, za katero so se skrivala igrišča, polna razigranih otrok raztrganih majic in širokih nasmehov. Vrtar nam je odprl vrata in z njegovim »Salam!« smo vstopili v naš novi dom. ■

MAJCNNOVA HIŠA[®]akovnik

MARKO KOŠNIK SDB, RAVNATELJ SALEZIJANSKE SKUPNOSTI NA RAKOVNIKU

Spoštovani dobrotniki in dobrotnice!

Končujemo z gradnjo Majcnove hiše. Bogu smo hvaležni za ta čudež dobrote. Prepričan sem, da ima ime nove hiše po Andreju Majcnu globok pomen, ne le za samo gradnjo, temveč tudi za naše življenje. Pred očmi imam podobo tega našega velikega misijonarja. Bil je človek upa-

nja, pogumen, vztrajen in predan do zadnjega diha za Božjo stvar. Doživljal je težke trenutke v svojem življenju. Vrsto let je gradil materialno in duhovno, pa je bilo njegovo delo, gledano po človeško, poteptano in uničeno. Še več, celo izgnan je bil s Kitajske, iz Vietnama, od svojih ljudi, svojega dela, nazadnje še iz misijonov ... Vse je moral zapustiti.

Vedno znova se je »znan položiti v roke Božje previdnosti«. Postal je človek upanja, ki je kot dobri oče gorel za svoje Vietnamce in za vsakega človeka, ki ga je srečal in z njim vzpostavil stik. Danes pa je v Vietnamu ena najbolj poklicno rodovitnih salezijanskih navzočnosti na svetu.

Bog je tudi v nas položil upanje, da odgovarjamo na konkretne

DIJAŠKI DOM

Dijaški dom na Rakovniku že deluje od septembra 2017 in sicer v sklopu Doma Janeza Boska Želimlje. Devet dijakov obiskuje zlasti poklicne šole. Z dokončanjem Majcnove hiše bodo izpolnjeni pogoji, da bomo v prihodnjih letih lahko sprejeli do 60 dijakov.

OSREDNJA KAPELA

Kapela bo namenjena župniji, mladim, skupinam, salezijanski skupnosti. Dva stebra bosta upodabljala dva temelja salezijanske duhovnosti: evharistijo in Marijo. Domačnost bo ustvarjal les in tla iz slovenskega marmorja, vstajenjski vidik pa bo arhitekturno poudarjen z velikim barvnim oknom.

SALEZIJANSKA KNJIŽNICA

Salezijanska knjižnica Rakovnik bo odprtega tipa. Novi prostori knjižnice bodo hram dragocene salezijanske, misijske in duhovne dediščine in sodobnega gradiva ter kraj srečevanja in kulturnih dogodkov.

Svoj dar lahko nakažete na:

SALEZIJANCI

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

TRR SI 56 0201 0001 1929 123

NAMEN CHAR

REFERENCA 400-01 (RAK)

potrebe današnjega človeka, še zlasti mladih. Upanje ima konkreten obraz tudi na Rakovniku. Je kraj take Božje previdnosti, od koder je Andrej Majcen šel v misijone, kamor se je vrnil in kjer se je dokončno povzpел na goro svetosti.

Zato ni naključje, da smo pred letom in pol na Rakovniku začeli graditi osrednji objekt, hišo, imenovano po Majcnu. V zavesti, da je to delo Božje previdnosti in da ga spremlja tudi Majcnova priprošnja, smo si upali začeti in sedaj počasi končujemo. Bogu hvala, v prvi vrsti za požrtvovalno delo sobratov salezijancev, ki z upanjem – čeprav z velikim naporom – še naprej darujejo svoje življenje za mlade do zadnjega diha. Bogu hvala za vas, dragi dobrotniki in dobrotnice, toliko dobre ljudi in župljane, ki spremljate naše delo in nam zaupate svoje mlade. Zavedamo se, da prihajajo še težji

DOBROTNIKI za obnovo Rakovnika

Do 19. 12. 2017 ste darovali Bedenik B., Bernik I., Brozovičevi, Čelik I., Černe S., Čuk M., Dolinarjevi, Ferenčak R., Fortuna V. in I., Furlan I., Furlan A., Gaber J., Grom M. in S., Habe F., Hribar J., Humar Š., Indihar M. in L., Japelj B., Judnič Z., Kajfež A., Kanalec Z., Karitas Rakovnik, Knapič C. in T., Koleša V., Kores J., Kušar A. in M., Lapanje M., Lubej A., Macerl I., Maček J., Marolt M., Mrkša M., Mulej M., Novak D. in V., Oblak M., Okorn T., Paller A., Pestotnik M., Petričevi, Podržaj A., Romih M., Rupar A., Saje A., Sajko J., Schweiger A., Skrt J., Sterle Holc Z. A., Ščurek J., Španič M., Šterk B. in F., Trpin M., Turk A., Veber F., Viltušnik T., Vivod M., Vuk J., Vukšinič J. in S., Zdrčnik P., Zelič M., ZMP Rakovnik, Žagar M., Žumer M. in drugi neimenovani dobrotniki. Bog povrni!

čas za dobro vzgojo mladih. Nočemo in ne smemo stati križem rok in moledovati. Don Boskov vzgojni sistem je še kako aktualen za današnji čas. Hvala, ker stopate skupaj z nami, za dobro naše mladine. Živo čutimo, kako nad nami bedi mogočna priprošnja Marije Pomočnice, zato se ne bojimo prihodnosti in izzivov, ki prihajajo. ■

RAJNI naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

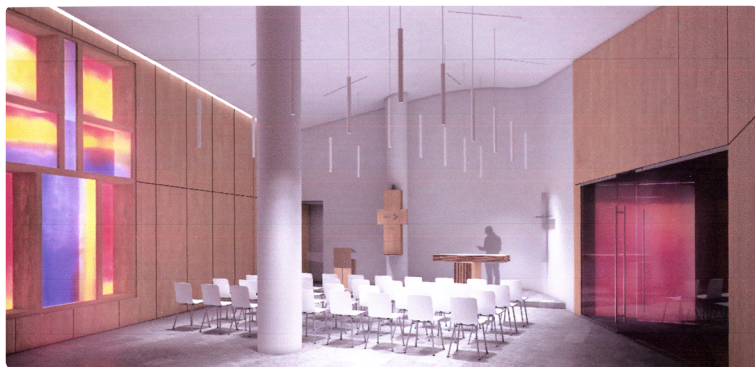

Aljančič Lidija, Podbrezje
Anželj Vera, Murska Sobota
Bogataj Janez, Domžale, *brat sal. duh.*
Dežman Julka, Ribno
Drofenik Marija, Podplata
Jakša Jožefa, Logatec (Ljubljana)
Jereb Jožefa, Logatec
Kolničar Anka, Duplje
Krašovec Anica, Trebnje
Lukan Marija, Godovič
Mivšek Jakob, Rovte
Mlakar Ivanka, Škofja Loka
Novak Angela, Vrhnika
Porenta Elizabeta, Brezovica
Šuč Mimika, Podplata
Verk Rozika, Podplata
Vidmar Anton, Kropa
Žalik Ignac, Dokležovje
Žerko Ema, Podplata

 don BOSKO

Lucija Simčič iz Vipolž v Goriških Brdih je Don Bosku poslala tole risbico v zahvalo za prejeto nagrado ob rešitvi križanke.

JERNEJ

ILUSTRACIJA ŠPELA AMBROŽ

ZAKRISTAN SE JEZNO HUDUJE,
Z METLO MOČNO ZAMAHUJE,
JERNEJA ČEZ PRAG ZAPODI,
DA V STRAHU K DON BOSKU HITI.

KOVAČNICA POGUMA IN MOČI

JOSÉ J. GÓMEZ PALACIOS sdb

Bila sem najboljša kmetija daleč naokrog. Sestavljena sem iz več zgradb: hlev, kašča, senik, vinska klet in stanovanjska hiša družine Moglia. Obdajajo me plodne njive, ki zagotavljajo bogate pridelke. Moji travniki omogočajo pašo. Dalje se raztezajo vinogradi. Robustne trte in zelene mladike so zagotovilo prihodnjih grozdov.

Moje življenje je teklo v ritmu letnih časov. Zime so bile mrzle, zato je narava počivala. Poletja so bila polna vriska in veselja, dela in znoja, košnje, žetve in trgatve.

K meni je prišel nekega hladnega februarskega popoldneva. Ni jih imel več kot dvanajst. Čevlje je imel polne blata. Prihajal je od daleč. V culi, ki je visela z njegovih ramen, je nosil nekaj srajc in spodnjega perila, ki ga mu je pripravila njegova mati. To je bila njegova popotnica na samotni del poti njegovega življenja.

Umirjeno popoldansko sonce je prižigalo dolge sence. Fant je iskal gospoda Moglia. Prosil je za službo. Njegove besede so bile polne tarnanja. Skozi oči mu je sijala neskončna žalost. Čeprav ga je gospod Moglia zavrnil, je fant vztrajal v svoji prošnji. Njegov glas je se je spremenil v solzen stok. Hitel je razlagati, da ga je poslala njegova mati Marjeta, da ga njegov polbrat Anton podi od doma, da mora iskati delo drugje ...

Gospod Moglia mu je odgovoril: »Fant, vrni se domov. Povej svoji materi, da tu ni dela zate.« Fant je sedel na mrzla tla, ko je slišal zadnji del odgovora: »Tu pozimi ni dela. Zbogom.« Ko se je zdelo, da je že vse izgubljeno, je Božja previdnost odprla oči neke matere. Doroteja, žena gospoda Moglia, se je zavzela zanj: Kako ti je

ime? Kdo je tvoja mati? Bi rad ostal pri nas? Tako je Janez Bosko je dobil delo kot hlapec v hlevu.

Prisotnost tega fanta je bila najboljša stvar na moji kmetiji. Bil je zgled pridnosti in poguma, odgovornosti in modrosti, molitve in veselja. Za okoliške otroke je pripravljaval prave oratorijske nedeljske popoldneve.

Ko sem ga ves ta čas opazovala, sem spoznala, da se njegovo obzorje ne bo končalo na mejah mojih polj in vinogradov. Z mano je ostal dve leti. Zanj sem se spremenila v prijeten dom. Skušala sem ga osrečiti ... a nekaj je manjkalo. V njegovem pogledu je bila vedno senca žalosti in domotožja. Pograšal je svojo mamo. Trpel je zaradi ločitve. Želel je študirati, da bi postal duhovnik za mlade ... a ni mogel.

Od tedaj sta minili že skoraj dve stoletji. Hvala Bogu še vedno stojim na nogah. Moje obnovljene stene so pred kratkim zaživele v nepozabnem slavlju: ponovno sem oživela. Pod mojo streho se spet zbirajo mladi vseh ras in kultur. To so dediči tistega hlevskega hlapca, ki sem mu tedaj s svojimi stenami nudila zaščito. Splačalo se je: Janez Bosko je danes ime za dom in obljubo prihodnosti za vse mlade sveta. ■

IZ ZGODOVINE

Junija 2016 so salezijanci odprli prenovljeno kmetijo Moglia. Na tej kmetiji je dve najtežji leti otroštva preživel Janez Bosko (1828-1829). Daleč od doma in mame se je moral preživljati kot hlapec v hlevu. A vse težave in napore je premagal z vero v Boga in s svojo vztrajnostjo in pogumom.

	SESTAVILA MATEJA	LEPO VEDENJE, OLIKA	VRLINA, ODLIKA, LEPA LASTNOST	LAHEK ŠPORTNI ČOLN	ANDREJ GLAVAN	VRSTA TROBILA	POŽREŠEN ČLOVEK, POŽERUH (STAR.)	NEKD. SL. MISIJONAR JOŽEF	MAKEDONSKA POLITIČARKA VERA-DOSTA
	MESTO V DALMACIJI								
	PREBIVALEC ARAGONIJE								
	REKA V MANDŽURJI				AM. IGRALEC RICHARD				
	1000 KG				FOTOGRAFI STOJALO				
						SL. SKLAD. OSKAR			
						HUDIČ, SATAN			
	OSEBA IZ TISOČ IN ENE NOČI	LJ. NADŠKOF STANISLAV		TIN VODOPIVEC			CVETKA AHLIN		
	MATEMATIK			NIČVREDNEŽ, POTEPIN			KANTAVTOR SMOLAR		
PRIZORIŠČE V CIRKUSU				ŽUPNIJA				DEL BATNIH POGONSKIH STROJEV	RAČJI SAMEC
				ZDRAVILNA RASTLINA					
JUŽNO-AMERIŠKA TOVORNA ŽIVAL				BIKOBOREC, KI BIKA UBJE SEV.AMER. MALI MEDVED					
HUMORISTKA PUTRIH				VERSTVO, VEROIZPOVED					
				GLIVA					
PRITLIČNA LETOVIŠKA HIŠA							VZDEVEK OLIVERJA MLAKARJA	NICOLAS CAGE	
							RAZJEDA NA ŽELODCU		
ANDREJ NOVAK			OLEPŠAVA, OKRAS			KRUŠNI OČE			
			MATEJ IPAVEC			ZORAN PREDIN			
VISOKA TROPSKA TRAVA						DEL JEDILNEGA PRIBORA			
ROMAN CLAUDA ANETA						SLOVENSKO OBMORSKO MESTO			

GESLO križanke DB 1/2018

pošljite do 20. marca 2018 na uredništvo revije Don Bosko

1. nagrada: vikend paket za eno osebo v Zavodu Marianum Veržej
2. nagrada: japonski strip o don Bosku *Le korajžno*
3. nagrada: knjiga *Učenjak in svetnik Frančišek Saleški*
4. nagrada: knjiga *O don Bosku je mogoče reči toliko stvari*
5. nagrada: stripa o Lavri Vikunji in Zeferinu Namuncuraju
6. nagrada: strip o don Boskovi mami Marjeti

ZAVOD MARIANUM VERŽEJ

051 370 377 • info@marianum.si • www.marianum.si

REŠITEV križanke DB 4/2017:

Marija Brezmadežna NAGRAJENCI:

1. nagrada: Marija PERKO, Log pri Brezovici
2. nagrada: Filip ŠIMONKA, Razkrižje
3. nagrada: Mili OPAKA, Kranj
4. nagrada: Marija SIMONIŠEK, Horjul
5. nagrada: Anica DUH, Domžale
6. nagrada: Ajda UŠENIČNIK, Horjul

VABLJENI NA SREČANJE

 www.donbosko.si/mladi @ smp@salve.si 059 339 206

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	INFORMACIJE IN PRIJAVE
BLEJ	26.-28. 1.	Duhovne vaje	družine in zakonci	s. Marija Imperl, 041 982 866 md.bled@gmail.com
	9.-11. 2.	Duhovne vaje ob Božji Besedi	mladi in odrasli	md.bled@gmail.com
	23.-25. 2.	Postne duhovne vaje	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554
	2.-4. 3.	Duhovni vikend	otroci od 4. do 8. razreda	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
	15.-18. 3.	Duhovne vaje v tišini	študenti, mladi zaposleni, mlajši zakonci	s. Marija Imperl 041 982 866 ovdt.marijindom@gmail.com
	6.-8. 4.	Duhovne vaje	animatorji oratorija	
CELJE	18. 2.	PSAO - pomladansko srečanje	animatorji oratorija CE	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
LJUBLJANA RAKOVNIK	18. 1. ob 19.30	Uskovniška maša	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554
	20. 1.	Dan odprtih vrat v Dijaškem domu Rakovnik	fantje in dekleta 9. razreda	Marko Košnik, 051 337 556 marko.kosnik@sdb.si
	25. 1. ob 19.30	Družabni večer	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554
	1. 2. ob 19.30	Molitveni večer	mladi	Blažka Merdac, 059 339 206, smp@salve.si
	8. 2. ob 19.30	Večer SKG: skupina NAVDIH	mladi, vsi	
	15. 2. ob 19.30	Uskovniška maša	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554
	22. 2. ob 19.30	Družabni večer	mladi	
	1. 3. ob 19.30	Molitveni večer	mladi	Blažka Merdac, 059 339 206, smp@salve.si
	3. 3.	PSAO - pomladansko srečanje	animatorji oratorija LJ	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
	8. 3. ob 19.30	Večer SKG: SMC Cerknica	mladi, vsi	Blažka Merdac, 059 339 206, smp@salve.si
	15. 3. ob 19.30	Uskovniška maša	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554
	22. 3. ob 19.30	Družabni večer	mladi	
	5. 4. ob 19.30	Molitveni večer	mladi	Blažka Merdac, 059 339 206, smp@salve.si
	10., 17. in 24. 4.	Orat. voditelj 2., nadaljevanje	voditelji oratorija	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
	12. 4. ob 19.30	Večer SKG: skupina ABEND	mladi, vsi	Blažka Merdac, 059 339 206, smp@salve.si
19. 4. ob 19.30	Uskovniška maša	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554	
LJUBLJANA ŠENTVID	7.-8. 4.	ŠportKat igre	srednješolci, študenti, mladi v poklicih	Rudi Tisel, 041 798 557 rudi.tisel@gmail.com
MARIBOR	24. 1.	Majcnov večer	vsí	Tone Ciglar, tone.ciglar@salve.si
	14. 2. ob 19.00	(Ne)moč odnosa	vsí	Sanja Obaha, 030 649 429 dc.objem@gmail.com
	4. 3.	PSAO - pomladansko srečanje	animatorji oratorija MB	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
	14. 3. ob 19.00 11. 4. ob 19.00	(Ne)moč odnosa	vsí	Sanja Obaha, 030 649 429 dc.objem@gmail.com
NOVO MESTO	10. 3.	PSAO - pomladansko srečanje	animatorji oratorija NM	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
POHORJE	9.-11. 3.	Postne duhovne vaje	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 smp@salve.si
	16.-18. 3.			
	20.-22. 4.	Oratorijski voditelj 1., osnovno	voditelji oratorija	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
VERŽEJ	26.-28. 1.	Pevski vikend	otroški pevski zbori in pevci posamezniki	Peter Pučnik, peter.pucnik@marianum.si
	23.-25. 2.	Vikend za družine	družine	s. Martina Golavšek vikendi.za.druzine@gmail.com
	24. 2.	PSAO - pomladansko srečanje	animatorji oratorija MS	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
	25.-27. 2.	Duhovne vaje	ministranti, ministrantke	Primož Korošec, 041 691 070 primoz.korosec@marianum.si
	28.2.-2. 3.		birmanci	
	20.-22. 4.	Vikend za družine	družine	s. Martina Golavšek vikendi.za.druzine@gmail.com
VIPAVA	17. 2.	PSAO - pomladansko srečanje	animatorji oratorija KP	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net
ŽELIMLJE	20. 1.	Dan odprtih vrat v Gimnaziji in dijaškem domu Janeza Boska	predvsem 8. in 9. razred	Peter Polc, Peter Končan zelimlje@zelimlje.si
	10.-12. 3.	Duhovne vaje	4.-7. razred	Klemen Balažič, 031 468 974 majcnov.dom@gmail.com
	17.-19. 3.		8.-9. razred	
	24.-26. 3.		9. razred in srednješolci	

VEZILO 2018

vrhovni predstojnik
Ángel Fernández Artime

»Gospod, daj mi te vode.«

NEGUJMO umetnost
POSLUŠANJA
in SPREMLJANJA

